

ČÍSLO 9
1964
ROČNÍK 2

repertoár malé scény

přináší v 9. č (ročník 2-1964) mj. Kabaret pro štěstí
z repertoáru ostravského Divadélka Pod okapem,
povídku S. Grodzienské,
dialog Lascy a Satinského Nečekání na Godota,
písničky ze Semaforu
a z mezinárodní rozhlasové soutěže

**Z obsahu: Antonín Bartušek: Verše | Josef Híršal: Žvanivý oldacrz
Veselý - Nekuda: Kabaret pro štěstí | Stefania Grodzienská: Chytrá ženská
Lasica - Satinský: Nečekání na Godota | Pavel Landa: Loď plná pomerančů
Miroslav Kovářik: Texty**

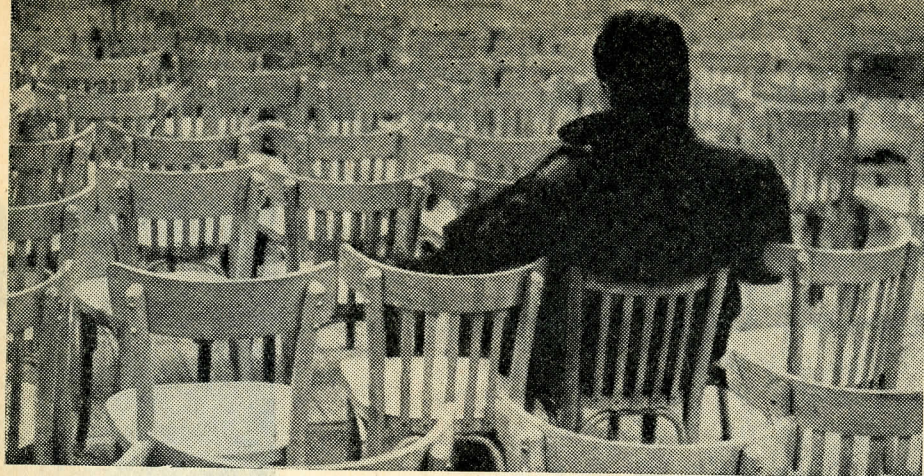

Foto Luboš Svátek

ANTONÍN BARTUŠEK

PŘEDČASNÝ EPITAF

Bylo zapotřebí toho velkého osamělého usilování
o noc, o
divokou vlídnost měsíce nad
vodami, jež nehnutě padaly na svou vlastní
hladinu...

Nemajíce o čem bychom ztráceli slov...

živili jsme se realitou snu.

Nebylo to považováno za vhodné v samém středu
dění...

ale ona tmavá, k ránu vybledlá místa
na naší tváři

věštila změnu větru. Tak

jako tak se nikdy neví,

kterou ruku podat vlastnímu osamělému stínu,
aby neklesl pod tíhou své tíhy...

To ještě není ani večer... a už se

k procítěnému proslovu hlučně přihlásilo... jítro,

koktajíc náš předčasný epitaf

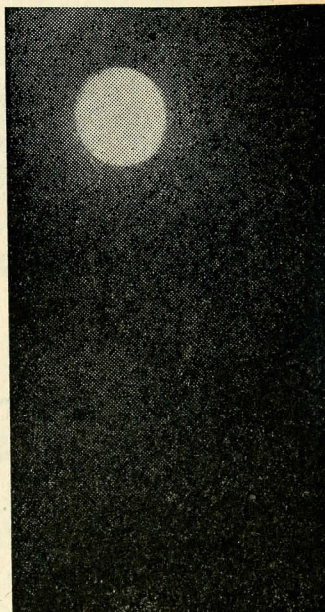
jak tu ležíme zasuti v závale

nevzpomínky

ANTONÍN BARTUŠEK

POZEMSKOST

Klíče byly plné zámeků
až se třásly rozkoší odmykání
Domy klekly na kolena
k vyznání lásky
večernímu nebi
Jen cesta
nenašla kroky
aby po ní šly
až tam někam k obzoru
jenž se ovšem nedovedl smířit
ani s nebem ani se
zemí
Taková pozemskost
jako třpyt a jas
spjatý do trojjedinosti s osaměním
Tu noc jsem skoro celou probděl
na rozhraní mezi bytím
a trváním

SKRYTÝ VÝZNAM

Když kočka vrhne tři	ale nemůže nám vzít
kočata	naději
ani jedno není stejné	Zdánlivý smysl nesmyslu
Možná, že je to proto,	je ve vysoké početní
že problém kamene mudrců	hodnotě
byl již dávno vyřešen	našeho bytí
jakýsi malý osamělý	Zřítí-li se obloha
součinitel	vždycky ještě je možno
našich dějin je s to	doufat
zahubit v nás naději	v malou definitivu
	na kraji věčnosti

Na scéně jsou dva muži ve středních letech. Jsou netrpěliví. Když první sedí, druhý chodí, a když první chodí, druhý sedí. Potom chvíli oba chodí a chvíli oba sedí.

- 1: Prozradte mi, prosím vás, co tu vlastně děláte. Nečekáte vy náhodou na někoho?
- 2: Já? Na koho bych čekal? Já jsem tu jen zůstal, protože kdybych odešel a někdo by sem náhodou přišel, tak bych tu nebyl. A to nemohu riskovat.
- 1: Vy si myslíte, že sem přijde?
- 2: Kdo?
- 1: No přece ten...
- 2: Ten? On má přijít? Ale to by ho tu potom někdo čekal, ne? A kdo to vlastně má přijít?
- 1: No ten... co jste o něm mluvil.
- 2: Vy myslíte toho, co vymyslel to? (*Neurčitě gesto*)
- 1: Ano, to i ono. (*Neurčitá gesta*) Kdyby přišel, mohl by nám říci svůj názor.
- 2: Na co?
- 1: No přece na to, co vymyslel. Například na dřevo, na sněh, na policajty — to všechno jsou věci, které dnešního člověka trápí. Počkejte a uvidíte!
- 2: A vy na něho čekáte? Zůstal jste tu kvůli němu?
- 1: Já? Já jsem tu nezůstal. Já jsem se jen vrátil, abych se přesvědčil, zda tu náhodou není. Vy jste se také vrátil?
- 2: Ne. Já jsem se nevrátil, protože jsem nikam neodešel. A nikam jsem neodešel proto, abych se náhodou nevrátil pozdě. A proč vy jste se vrátil? Bude te čekat?
- 1: Ale kdepak! Vždyť já mám tolik práce, že jsem rád, když se konečně dostanu do postele. Kdybych čekal — kdybych si našel ten čas na čekání — použil bych jedné z mnoha čekáren. Nebudu přece čekat ledakde, když jsou tu čekárny.
- 2: Ale, pane kolego, dnes už minuly časy, kdy se muselo chodit čekat do čekáren. Dnes můžete směle čekat i v jiných místnostech. Například v jídelně, anebo v knihovně.
- 1: Mohu čekat i jinde. Proč bych nemohl? Ale mně je to už jedno. Já raději čekám v čekárně. Podle mého názoru

**Milan Lasica
Július Satinský**

NEČEKÁNÍ NA GODOTA

**Dialog
z připravovaného programu**

(*vytáhne poznámkový blok a čte*) — rozsáhlá síť čekáren, kterou jsme vybudovali, potřebuje lidi na čekání dobře připravené, kterým je jasné, na koho čekají a zda na něho mohou v tom kterém období čekat, jak píše Godot ve svém výrazném pamfletu „Nečakaj ma už nikdy“.

- 2: Jde o to — de quoi s'agit-il, jak říkají na Miami, a my s nimi souhlasíme — jde o to, komu je tento pamflet adresován. Nám jde především o adresnost. „Když napíšeš dopis, nezapomeň napsat adresu; když napíšeš adresu, nezapomeň napsat dopis!“ píše Godot ve směrnících pro poštovní holuby z povolání. Ano. Máme nej hustší síť čekáren na světě, ale třeba uvážít, zda kvantita čekáren, které jsme vybudovali téměř z ničeho, má i takovou kvalitu, aby se v nich dalo čekat. Třeba se zamyslet, proč nám v současné době čekající do čekáren jen velmi málo

chodí, a když chodí, tak jen velmi málo?!

1: Postavil bych celou otázku jinak. Ano. Čekárny jsou prázdné, až poloprázdné. Lidé do nich přestali chodit. Ale ne pro kvalitu samotných čekáren — vždyť drtivá většina čekáren je dobře vytopena, zásobena novinami velkého, ba i středního formátu i pitnou vodou a různými jinými moderními vymoženostmi zpřijemňujícími čekání — oni přestali chodit do čekáren pro nedostatek vlastních morálních kvalit. Lidé zapomněli na nezapomenutelná Godotova slova, která pronesl v čekárně trolejbusu číslo třináct na Mamatějově ulici: „Kde jsou čekárny, tam se vždy čeká; ale tam, kde se čeká, nejsou vždy čekárny.“ Lidé nám na tato slova zapomněli, a tak není divu, že se dnes čeká pokoutně, nahodile, v jídelně, anebo, jak jste pěkně vystihl, v knihovně.

2: Nemohu s vámi souhlasit! Chyba, podle mého oficiálního názoru, bude přece jen v čekárnách samotných. Nedokázali jsme přesvědčit čekající, že čekání je nevyhnutelnou součástí společenského bytí. Výstižně to upřesnil Godot ve svém improvizovaném jízdním řádu, kde naznačil, že sice 17.26 a 18.31, ale i 21.44 a 16.64. Jestliže se nad tímto výrokem jen trochu zamyslíme, musí nám být jasné, že kdybychom v každé obci denně přesvědčili jen pět čekajících, aby šli čekat do čekárny, tak by to dělalo v celokrajském měřítku... kolik máme obcí?

1 [nahlédne do bloku]: Obcí máme nadmíru.

2: No vidíte! Tak by bylo plných čekáren nadmíru. (Oddychne si) Přiznejte se otevřeně, kdy jste již naposledy čekali v nějaké čekárně.

1: Já? No věru... velmi dávno. (Stydí se)

2: Přiznám se: i já. (Stydí se) Osobně velmi rád čekám doma v ložnici. Člověk čeká do večera, potom si unaven lehne a usne, ráno se vzbudí, vyčistí si zuby a může čekat dál... Jenže když se takovýmto způsobem vyhýbá čekání v čekárnách průměrně sto lidí z dvaceti, nemůžeme se divit, že se nám čekárny postupně vyprazdňují.

1: Úpěnlivě nesouhlasím!!! Vždyť jednotlivé čekárny podávají měsíční hlášení, podle nichž je zájem o čekání velký! Takže čekárny splňují v každé obci důležitou úlohu, a tou je — já se to nebojím říci — soustředění čekajících do čekáren za účelem čekání. Konečně Godot to připomíná ve svém dosud nepřekonaném klavírním výtahu, kde mimmo jiné píše: „Lento... presto... adagio... staccato!“

2: V tom s vámi zásadně souhlasím. Vzpomeňte si na Godotova slova: „Čekárna je prostředek, nástroj, jehož pomocí na sebe čekající navzájem čekají.“ A já se bojím, že dnešní mládež už ani neumí čekat!

1: To je ta největší chyba! Oni nečekají! Jen se hrnou dopředu!

2: Asi nevědí, co je čeká.

1: Kdyby se nehrnuli, kdyby vždy počkali, tak jako my, dozvěděli by se, co je čeká...

2: ...že je čekáme my...

1 (nadšeně): ...abychom společně vtrhli do čekáren...

2 (nadšeně): ...ve kterých bychom odvažně čekali a nedovolili své čekání nikomu narušovat...

1: ...a tak bychom čekali v čekárnách, a ne ledakde, jako čekáme teď. Vždyť každý vidí, že čekáme jen na to, abychom mohli čekat v čekárnách...

2: ...a ještě se načekáme, než čekající vymění čekárny za čakany a postaví...

1: ...nové, krásnější čekárny, ve kterých budeme moci čekat ještě lépe a radostněji.

2: A nebudeme muset čekat po všelijakých jídelnách, knihovnách, anebo s odpuštěním ložnicích! Jsme proti pasivitě! Jsme pro aktivní čekání! A to je možné jen a jen v čekárnách! (Nadšení vrcholí)

1 (po chvíli): Vy si tedy myslíte, že sem nepřijde?

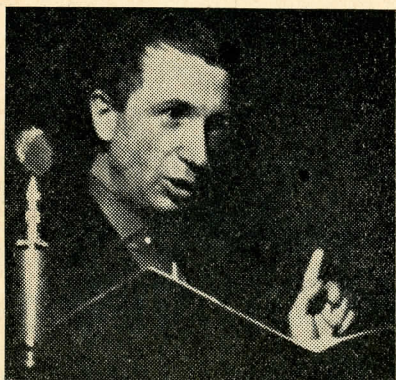
2: Kdo?

1: No přece ten... na koho čekáte?

2: Já? Já nečekám. Kdybych na někoho čekal, mohl by se stát, že bych se nedočkal. A to nemohu riskovat.

Oba se s pochopením usmějí, sednou si a mlčí.

(Přeložil J. Vedral)

MIROSLAV KOVÁŘÍK TEXTY

NEDELE DOPOLEDNE V MĚSTĚ N.

Z železných škvír
přes týden pečlivě uzamčených
vylezli chrobáci

Jsou cítit benzinem

NEDELE ODPOLEDNE V MĚSTĚ N.

Přísně nažehlené
pocukrované naftalínem
trpělivě prošlapují těch několik
nároží

odkud je tak špatně vidět
že se už léta mylně domnívají
že se právě tady a právě tehdy
z celuloidové dálky
přižene ten pravý

A staré stromy otřepávají na ně stále
stejný prach
jak věrní chundelatí psi

ODVODY V MĚSTĚ N.

Hrudník vyvinutý normálně
Otec zámečnickem
Sestra zabita při železničním neštěstí
tenkrát o vánocích

V zahraničí nikdo
Kouří průměrně patnáct denně
Srdce mírně zvětšeno
Od března do února vystřídal
třináct žen
(z toho dvě vdané a jednu vdovu)

Děti nemá
Stará se o rodiče a kývačku
Kde je Borneo neví
Zájem o literaturu má

Schopen bez vady

(Z TEXTAPPEALŮ DOCELA MALÉHO DIVADLA V LITVÍNOVĚ)

KOSATCE

Emil si zapaloval cigaretu a Ivanka, stojíc vedle něho na jedné noze, vyklepávala z boty kamínky.

— „Ten nás prohnal, šašek! Jako kdyby mu chtěl člověk ukrást celou vilu. Co ty na to?“

— „Že jsi tam nemusela chodit!“

— „Měl jsi líp hlídat. Dej mi čouda! Že ses bál, vid'?!“

— „Bál. Co z toho, blbá kytko!“

— „Tak jsi ji nemusel chtít. Hele, Emile, vím o prímá kosatcích, pojď na ně!“
Šli. Emil svým nedbalým dlouhým krokem a Ivanka vedle něho, poskakující na jedné noze jako jehně.

Rozloučil se s ní a běžel k autobusu. Když už ho nebylo vidět, zmírnil krok, rozhlédl se a kosatce letí do křoví.

Ať mu vleze bláznivá Ivana na záda. Konečně . . . co by řekl doma Aleně?

MILAN CHARVÁT

A.: Tvoje dcera krásnější je.
 B.: U zbojníků v lese žije.
 A.: Tvoje žije.
 B.: Dcera krásnější je u zbojníků v lese.
 A.: Tvoje v lese.
 B.: Dcera krásnější je, u zbojníků žije.
 A.: Tvoje u zbojníků.
 B.: Dcera krásnější je, v lese žije.
 A.: Tvoje krásnější.
 B.: Dcera u zbojníků v lese žije.
 A.: Tvoje dcera.
 B.: Krásnější je, u zbojníků v lese žije.
 A.: Tvoje v lese žije.
 B.: Dcera krásnější je u zbojníků.
 A.: Tvoje u zbojníků v lese.
 B.: Dcera krásnější je, žije.
 A.: Tvoje je u zbojníků.
 B.: Dcera krásnější v lese žije.
 A.: Tvoje krásnější je.
 B.: Dcera u zbojníků v lese žije.
 A.: Tvoje dcera krásnější.
 B.: Je, u zbojníků v lese žije.
 A.: Tvoje u zbojníků v lese žije.
 B.: Dcera krásnější je.
 A.: Tvoje je u zbojníků v lese.
 B.: Dcera krásnější žije.
 A.: Tvoje krásnější je u zbojníků.
 B.: Dcera v lese žije.
 A.: Tvoje dcera krásnější je.

B.: U zbojníků v lese žije.
 A.: Tvoje je, u zbojníků v lese žije.
 B.: Dcera krásnější.
 A.: Dcera žije.
 B.: Tvoje krásnější je u zbojníků v lese.
 A.: Dcera v lese.
 B.: Tvoje krásnější je, u zbojníků žije.
 A.: Dcera u zbojníků.
 B.: Tvoje krásnější je, v lese žije.
 A.: Dcera je.
 B.: Tvoje krásnější u zbojníků v lese žije.
 A.: Dcera krásnější.
 B.: Tvoje je, u zbojníků v lese žije.
 A.: Dcera v lese žije.
 B.: Tvoje krásnější je u zbojníků.
 A.: Dcera u zbojníků v lese.
 B.: Tvoje krásnější je, žije.
 A.: Dcera je u zbojníků.
 B.: Tvoje krásnější v lese žije.
 A.: Dcera krásnější je.
 B.: Tvoje u zbojníků v lese žije.
 A.: Dcera u zbojníků v lese žije.
 B.: Tvoje krásnější je.
 A.: Dcera je, u zbojníků v lese žije.
 B.: Tvoje krásnější.
 A.: Krásnější žije.
 B.: Tvoje dcera je u zbojníků v lese.
 A.: Krásnější v lese.
 B.: Tvoje dcera je, u zbojníků žije.

- A.: Krásnější u zbojníků.
 B.: Tvoje dcera je, v lese žije.
 A.: Krásnější je.
 B.: Tvoje dcera u zbojníků v lese žije.
 A.: Krásnější v lese žije.
 B.: Tvoje dcera je u zbojníků v lese.
 A.: Krásnější u zbojníků v lese.
 B.: Tvoje dcera je, žije.
 A.: Krásnější je u zbojníků.
 B.: Tvoje dcera v lese žije.
 A.: Krásnější tvoje dcera.
 B.: Je, u zbojníků v lese žije.
 A.: Je, žije.
 B.: Tvoje dcera u zbojníků v lese.
 A.: Je v lese.
 B.: Tvoje dcera u zbojníků žije.
 A.: Je u zbojníků.
 B.: Tvoje dcera krásnější v lese žije.
 A.: Je krásnější.
 B.: Tvoje dcera u zbojníků v lese žije.
 A.: Je dcera.
 B.: Tvoje krásnější u zbojníků v lese žije.
 A.: Je tvoje.
 B.: Dcera krásnější u zbojníků v lese žije.
 A.: Je, v lese žije.
 B.: Tvoje dcera krásnější u zbojníků.
 A.: Je u zbojníků v lese.
 B.: Tvoje dcera krásnější žije.
 A.: Je krásnější u zbojníků.
 B.: Tvoje dcera v lese žije.
 A.: Je tvoje dcera.
 B.: Krásnější u zbojníků v lese žije.
 A.: Je, u zbojníků v lese žije.
 B.: Tvoje dcera krásnější.
 A.: Je krásnější u zbojníků v lese.
 B.: Tvoje dcera žije.
 A.: Je dcera krásnější u zbojníků.
 B.: Tvoje v lese žije.
 A.: Je tvoje dcera krásnější.
 B.: U zbojníků v lese žije.
- A.: Je tvoje, žije.
 B.: Dcera krásnější u zbojníků v lese.
 A.: U zbojníků žije.
 B.: Tvoje dcera krásnější je v lese.
 A.: U zbojníků v lese.
 B.: Tvoje dcera krásnější je, žije.
 A.: U zbojníků je.
 B.: Tvoje dcera krásnější v lese žije.
 A.: U zbojníků krásnější.
 B.: Tvoje dcera je, v lese žije.
 A.: U zbojníků dcera.
 B.: Tvoje krásnější je, v lese žije.
 A.: U zbojníků tvoje.
 B.: Dcera krásnější je, v lese žije.
 A.: U zbojníků v lese žije.
 B.: Tvoje dcera krásnější je.
 A.: U zbojníků je v lese.
 B.: Tvoje dcera žije.
 A.: Žije v lese.
 B.: Tvoje dcera krásnější je u zbojníků.
 A.: Žije u zbojníků.
 B.: Tvoje dcera krásnější je v lese.
 A.: Žije, je.
 B.: Tvoje dcera krásnější u zbojníků v lese.
 A.: Žije krásnější.
 B.: Tvoje dcera je u zbojníků v lese.
 A.: Žije tvoje.
 B.: Dcera krásnější je u zbojníků v lese.
 A.: Žije u zbojníků v lese.
 B.: Tvoje dcera krásnější je.
 A.: Žije, je u zbojníků.
 B.: Tvoje dcera krásnější v lese.
 A.: Žije, krásnější je.
 B.: Tvoje dcera u zbojníků v lese.
 A.: Žije dcera krásnější.
 B.: Tvoje je u zbojníků v lese.
 A.: Žije tvoje dcera.
 B.: Krásnější je u zbojníků v lese.
 A.: Tvoje dcera krásnější je.
 B.: U zbojníků v lese žije.

TU KRÁSU NELZE POPSAT SLOVY

[Z repertoáru divadla Semafor]

Hudba: Jiří Šlitr / Text: Jiří Suchý

Tempo di foxtrot

Bb

mf Tu krá-su nelze popsat slovy, je to krá-lov-na ze Sá-
 Když mi dá pokyn, skočím s věže bez roz-pa-ků a na chod-
F7 Fdim F7 Bb Bbdim Bb
 by, kdybych byl bou-rec mo-ru-žo-vý, by-la by
 nik. vy-pa-dá krás-ně, heb-ce, svě-že, proč bych to
F7 1 Bb F7 2 Bb Eb Bb7 Eb Bb
 sa-mé hed-vá-bí. Kdybych se aspoň vyznal v něčem,
 pro ni ne-pod- nik? *Bb Eb Bb Bb7 Eb*
 co by jí moh-lo li-chotit, být, dejme to - mu,
Bb C7 F F7 Bb
 po-tá-pěčem a dá-ti se sní vy-fo-tit. Zkrátka a
F7 Fdim
 dobře, bez vá-há - ní všechno bych pro ni u-dě-lal,
F7 Bb Bbdim Bb F7
 jen kdyby ne-mě-la to přání, abych si ji
Bb Bb7 Double time F#
 vzal. Mo-hu pro ni stavět hrady, sbírat mince, trpět hladu,
Bb G7 C7
 složit píseň, roz-bít a-tom, o-na a-le trvá na tom, abych, abych,
F7 Bb
 abych, abych, abych, abych, abych, abych, abych si ji.

Half time

B^bdim *F* *Cmi7* *Fdim* *F7* *B^b*

abych si ji, abych si ji, abych si ji, a-bych si ji vzal. Zkrátka a

F7 *Fdim* *F7*

dobře, bez vá - há - ní všechno bych pro ni u - dě - lal,

B^b *B^bdim* *B^b* *Cmi7* *F7* *B^b*

jen kdy-by ne-mě la to přá-ní. abych si ji vzal.

© SHV 1964

... Z DIKOBRAZU

Byli by i zvýšili výrobu, ale nebylo zatím dost partiových prodejen.

Měl takovou smůlu, že se i na zahraniční rekreaci setkal se svým zmetkem.

Antonín Štubňa

Lev, král zvířat, si pozval orly a promluvil k nim o problémech létání.

☆ ☆ ☆

Škody způsobené bouřemi potlesku se zatím nepodařilo vyčíslit.

☆ ☆ ☆

I za velké škody se obvykle ukládá nejmírnější trest: provedení sebekritiky.

Nezpronevěřil... Pouze proorganizoval.

Vladimír Kubelka

Pavel Veselý

Štěpán Nekuda

PF

Kabaret pro šlešty

Z REPERTOÁRU OSTRAVSKÉHO DIVADÉLKA POD OKAPEM

OSOBY HRY:

HROBNÍK

FILOSOF

ŠAŠEK

DVĚ MĚŠTKY

Tyto základní postavy se vystřídají i v jiných úlohách, jak toho dále hra vyžaduje.

Na prázdnou scénu Hrobník přivádí muzikanty, oblékají si smuteční fraky a odcházejí k nástrojům.

Hrobník zůstává na předscéně, v časových odstupech přicházejí ostatní a vytvářejí napjatou atmosféru. S velkými pauzami začíná Filosof.

Na snímku Jiřího Pražáka Z. Majvaldová a M. Sajdková v Kabaretu pro štěstí

FILOSOF: Prosím vás, nevíte, v kolik hodin to začne?

HROBNÍK (*vytahuje hodinky*): ...nevím.

F: To nejsou moc nové hodinky, že jo.

H: Nejsou... a proč?

F: Že vám tam chybějí ručičky.

H (*zahlobá se*): Ručičky... a nevíte, nemají úplně nové hodinky taky nožičky?

F: Nemají... a proč?

H: Kdyby jim chyběly ještě nožičky, tak bych je rovnou zahodil.

ŠAŠEK (*pauza*): Konečně už jdou. Průvod přichází.

VŠICHNI: Hurá, hurá, nazdááár!

Š: Chudák, už ho nesou.

VŠICHNI (*zmateně*): Pardon, upřímnou soustrast...

(*Do posledních slov hudba, předehra.*)

PŘIJĎ ZA MNOU, BLUES

Hudba i text: Pavel Veselý

Blues tempo

Přiď za mnou, blues, nebudu sám, Přiď za mnou blues, ať nejsem sám,
mám na nové bačkory a v těch tě přivítám, hej hej a poslouchej hej
hej Až jednou odjedu na věky spát, po-je-du kočá-rem, tak jako
král, a-ne-bo možná, že na kočár nezbuďe, nesou mě na má-rách, může se
stát, to potom trubku mou nechte tak nahoře, co kdyby přišel blues, tak bymi hrál.

H: Jakýpak to byl chudák. Tak bych chtěl taky umřít. Uchlastal se k smrti.

1. MĚŠTKA: O mrtvých jen dobré, jste na hřbitově.

H: Na hřbitově, to je pro mne jako doma. A tihle jsou u mne na návštěvě. Třeba paní Klára. Leží zde deset let, nejkrásnější žena městečka. Proplakala půl života, nemohla mít děti.

2. MĚŠTKA: Opravdu?

H: Nebo soudce Marek. Přečetl snad všechny knihy na světě a do svých třiceti let nepoznal ženu. Oženil se s paní Klárou a tolik chtěl být šťasten. Když zjistil, že mu nemůže dát dítě, vzal si život.

MĚŠTKY: Opravdu, chudák.

Š: Hlupák.

H: Zde leží dobrodruh Frank, kterému souchotě hlodaly plíce. Začal pít.

VŠICHNI: Óóó!

H: Žena jej opustila, neměl peníze a přestal pít. Za měsíc jsem jej zasypával.

Š: To si tady přijdete na pěkné peníze, vidíte?

MĚŠTKY (horlivě): No a dále, nezdržujte.

H: Konečně vzorná rodina městského knihovnska. Těšili se ze dvou krásných dětí. První ztratilo v osmi letech zrak...

1. MĚŠTKA: Nešťastné dítě.

H: ... druhá ve čtrnácti panenství.

2. MĚŠTKA: Zkažené dítě.

H: Zůstali nešťastní až do hrobu.

VŠICHNI (horlivě): No a dále, co tady ten...

H: Ten se uchlastal k smrti.

VŠICHNI: Óóó!

H (věcně): To už jsem jednou říkal.

VŠICHNI (rozpačitě, omlouvají se): Pardon, upřímnou soustrast. (Odcházejí)

H (Filosofovi): Ale, miladej, vy jste tady ještě? Tihle mají zábavu z lidského neštěstí i na hřbitově.

F: Právě. Z lidského neštěstí. Jak to, že všichni, co tady mají náhrobky, měli vlastně nešťastný život?

H: Víte, on chce urvat každý trochu toho štěstí pro sebe a jenom pro sebe. Tak se s tím tajně piplá a na konci zjistí, že nikomu nepomohl, ani sobě, že zůstal úplně sám.

KDYBY TAK NĚKDO PŘIŠEL

Hudba: Pavel Veselý / Text: Petr Ullmann

Blues tempo

Chorus 1: Cmi Cmi Cmi Cmi G7 G7

Zpěv 1. Kdyby tak někdo přišel a vrazil mi pár facek, ať nejsem
 2. Kdyby se ně- co stalo, co vědět bymi dalo, že nejsem
 Trubka

Chorus 2: Cmi Cmi Cmi Cmi Cmi Fmi

sám, ať nejsem sám. 3. Kdyby tak přišel počtāk
 sám, že nejsem sám.

Chorus 3: Fmi Cmi G7 G7 Cmi

a dones od ní psaní, hned byl byden, hned byl byden, hned byl by deen.

Chorus 4: Cmi Cmi Cmi Cmi Cmi

- FINE 4. Já smutek pryč bych poslal a kama-rá - dy -

Chorus 5: G7 G7 G7 G7 Cmi Cmi

pozval, ať pijem rum, ať pijem rum, ať pijem rum. V tu ránu hned bych

F: Haló, šašku!

Š: Haló, filosofe!

F: Cožpak vypadám jako filosof?

Š: A já mám teď říct: cožpak vypadám jako šašek? A ty odvětiš: Anol — Budiž. Vypadám jako šašek, skoro blázen, ale duši mám ušlechtilou, říkají o mně.

F: Já mám zase kladný postoj, šašku.

Š: Postoj kladný... To je taky dobrá vlastnost, vid? Tak budme kamarádi.

F (s převahou): Ptal se tě někdy někdo: Šašku, máš ušlechtilou duši?

Š: ... neptal.

F: A kolikrát ti říkali: člověče, máte kladný postoj? — Rozumíš, to je velmi dobrá vlastnost.

Š: Škoda, tak to nebudem kamarádi.

F: Šašku, já ti něco svěřím, ano? Totiž

já mám kladný postoj proto, poněvadž mám taky ušlechtilou duši. Ale to nikdo neví. Ono není zvykem mít tak složitou osobnost. Lidé by o mně ještě říkali, že jsem zakomplexovaný člověk.

Š: Tak to budem kamarádi.

F: A copak ti to šaškovství vynáší?

Š: Potlesk a úsměvy sličných dívek.

(Přichází Cizinka, hovoří frázemi z konverzační příručky)

CIZINKA: Dobrý večer, pánové... vlezte mi na záda. Pardon, dobrou chuť přeji.

F: Madam, děláte pokroky. Tu češtinu lámete už velice hezky.

C: Prosím vás, je to místo volné?

Š: Nemáte zač, vlastně...

C (čte): Pardon, šlápla jsem vám na nohu. He he.

Š: Nic se nestalo.

C: Ano? (k F) Pardon, šlápla jsem vám na nohu.

F: Teď jsem šlápl já vám na nohu. He he.

Š: He he, všichni jsme si šlápli na nohu.

C: To je veselol! (Odstoupí)

F: Mám velice rád humor.

Š: Zvláště když je přitom legrace. (Plácá se do zad, kopou se a padají na zem za doprovodu realistického dunění bubnu)

H: Již dost té intelektuální zábavy!

C (vrací se): Prosím vás, kde je tady ...

F: Se schodů a první dveře vlevo.

C (nerozumí): Prosím vás, kde je tady ...

F (řve): Se schodů a první dveře vlevo ...

C (čte): Prosím vás, kde je tady ...

Š (jemně): Se schodů a první dveře vlevo.

C (dívá se do knihy): Chytrému napověz ... děkuji. (Přichází Hrobník, nyní v roli obecního sluhy)

F: Dobrý den, pane, my už jsme se někde viděli.

OBEČNÍ SLUHA: Dobrý den. Když takhle začínáte, tak si chcete vypůjčit peníze, že jo?

F: Proč myslíte?

OS: Odporováno ze života. A jestli ne, tak se, občane, rozejděte, rušil byste mne při výkonu úředního výkonu.

F: Vy zde budete kopat hrob?

OS: Vy vtipkujete ... a vy byste chtěl, abych tady ... vykopal hrob?

F: Ne, já si jenom vzpomněl, že jsme se viděli na hřbitově.

OS: Ach tak, hrobník. To já už nedělám. (Virbl) Albert, Albert — pravá ruka pana starosty přes noviny a osvětu. Noviny vybubnují tady na buben a osvětu šířím. Osvěta se ostatně má šířit, ne?

F: Tak vy jste byl povýšen k šíření osvěty?

OS: Když já jsem panu starostovi pohřbíval nebožku paní starostovou a tak mě zvolili na místo vedoucího přes tu osvětu. Jednohlasně.

F: A vy rozumíte tomu bubnování?

OS: Moc ne, ale já bubnuju hodně silně, to se vyrovná. A víte, že stejně vzpomí-

nám na tu hrobařinu? To je vašeň. Já si občas ještě mimo tu osvětu jen tak jdu a vykopu hrob. Ono mi to prostě nedá. Třeba právě bubnuju, najednou mě to popadne a jen tak mimo, místo odpoledních bubnovaných novin, mám hrob. Jako klíčka. Taký se stane, že někdo jde, uklouzne ... šlápne vedle a rovnou tam ... do hrobu. To se pak musí zahrabat, zasypat, aby nikdo nic nepoznání. No a pak se vemou paličky a bubnuje se více, lépe a hlasitěji.

(Silně zabubnuje)

(Přichází Šašek)

OS: Na vědomost se dává, že ať se přihlásí šťastný výherce naší loterie s lossem AB 1234, který vyhrává 40 000 Kčs. (Virbl) Opakuji — 40 000 Kčs vyhrává los AB 1234 naší loterie. Šťastný výherce je očekáván.

Š: Šťastný výherce, toť on.

F: Toť on, šťastný člověk. Člověk, kterého hledám.

Š: Člověk, kterého hledá.

C: Brzy, jazyk, nazývati.

F: Vlezte mi na záda, madam.

Š: Pardon, dobrou chuť přeji.

C (okouzlená bubínkem): Pánové, krásný kus, folklór, pánové, koupím od vás. Účet zašlete na adresu ... (vytahuje papírek a tužku)

Š: AB 1234 ... tisíc dvě stě třicet čtyři ... toť ona, šťastná to žena.

F: Šťastná výherkyně, toť ona. Madam, potkalo vás štěstí, vyhrála jste peníze, hrozně moc peněz.

Š: 40 000 Kčs v loterii, rozumíte? (Hledá ji v knize, ona čte)

C: Vyhrál jste v loterii, gratuluji. (k F)

F: Ale ne, vy jste vyhrála. Tady čtete.

C: Vyhrál jste v loterii, gratuluji. (k Š)

F: Ale ne, my jsme nevyhráli v loterii.

Š: Vy jste vyhrála v loterii.

F: My nejsme šťastní lidé.

Š: Vy jste šťastný člověk.

C: Já vyhrála? Kolik?

Š: 40 000.

C: To je milé, vy nechat si to za bum, bum, folklór. 40 000, to nic neznamená pro moje fabrika. Dobrou chuť přeji. (Ze tmy přichází dvojice: Hrobník v ro-

*li manžela, Měšťka v roli manželky.
Zdraví známé lidi)*

F: Vážený pane, dovolte, abych se představil jako vaše dobrá vila a dal vám poslední los naší loterie ve prospěch obecného štěstí.

ON: Dobrý muž, případně-li mi nějaká výhra, ztropím povyk, jaký městečko nevidělo. Tři dny budeme pít a vy budete čestným hostem v čele hodovního stolu.

ONA: Ty chceš opravdu toho člověka tak obdarovat?

ON: Udělám, co budeš chtít, vždyť víš, že jsem ti slíbil: nosit na rukou.

ONA: To je báječné.

ON: Dělat, co ti na očích uvidím.

ONA: To je ohromné.

ON: Konečně — sněsti ti něco modrého z nebe.

ONA: Co modrého?

ON: Ale to se jen tak říká.

ONA: To se jen tak říká. Jsi jako ostatní muži.

ON: Tím chci říci, že ti snesu trochu modrého z nebe.

ONA: Ó, jsi lyrik. Jsem šťastná s tebou. *(Přichází Šašek, jde bubnovat v roli obecního sluhy)*

ON: Dobrý den, už jsme se někde viděli, že?

OS: Dobrý den, když takhle začínáte, tak si chcete vypůjčit peníze, že jo?

ON: Proč myslíte?

OS: Odpozorováno ze života. A jestli ne, tak se rozejděte, rušil byste mě při výkonu úředního výkonu.

ON: Vy vtipkujete. Vy zde budete zpívat?

OS: A vy byste chtěl, abych tady zpíval?

ON: Ne. Jenom jsem si vzpomněl, že jsem vás viděl někde zpívat.

OS: Ach tak, šašek, to už nedělám. *(Vírbl)* Představuji se vám jako pravá ruka pana starosty, přes noviny a osvětu. Noviny vybubnovávám, osvětu šířím.

ON: Vy rozumíte bubnování?

OS: Nerozumím, já to jen tak hraju.

ON: Aha, vy to na lidi jen tak hrajete?

OS: Rozumíte, předtím jsem dělal šaška a teď hraju bubeníka, který šíří osvětu.

ON: A nepoznají lidi, že tomu nerozumíte?

OS: Vždyť oni to mají poznat.

ON: Aha, vy to hrajete tak dobře, že oni nic nepoznají. V tom to je.

OS *(vírbl)*: Na vědomost se dává, že ať se přihlásí šťastný výherce losu AB 1234 a vyzvedne si výhru ve výši 40 000 Kčs.

ONA: AB 1234, slyšíš! 40 000, bude povyk, jaký městečko nevidělo. Šťastný výherce tady!

ON: Šťastný výherce, los AB 1234. Ty naše štěstí, ty naše všechno, musíme si tě schovat, aby nám tě nikdo neukradl. *(Do tmy)*

F: Konečně uvidím šťastné lidi. V městečku ztropíme povyk, jaký ještě nezažilo. *(Mává — stopuje)*

ON: Co máváš? Copak je prvního máje?

F: Budu sedět v čele hodovního stolu a tři dny budeme jíst a pít. *(Mává)*

ON: Co máváš, copak je prvního máje?

F: Jestli jí už donesl to modré z nebe, tak si kousek uloupnu. Jestli mi dají.

ON: Co máváš, copak je prvního máje?

SLAVÍK

Hudba i text: Pavel Veselý

Mírně

Šel jsem sipo světě, jen tak mezi li-di, slyšel jsem tlouci slaví-ka.

Trošičku kape, ne že by pr-želo, za krk mi voda za-tý-ká.

Trošičku kape, ne že by přelo, nikoho se to ne-tý-ká.

B

Cmi Cmi Cmi G7

Refr. Pro kousek střechy pro sny a hlavu, začal jsem tlouci do dveří.

Trubka.

G7 G7 G7 Cmi

k čemu v té škvíře slídivé o-či, proč lidi lidem ne - věří?

Fmi Fmi Fmi Cmi

Pro trochu deště a lidské samoty něko-mu zakrk za-tý - ká,

Fmi Fmi G7 G7 G7 G7

k čemu ty dve-ře hned na dva západy, proč se to ni-ko-ho ne-tý- ká?

Opokuje se "A" ke zn.

C

Eb Ab Eb Eb Ab Eb

A tak vás někoho o přístřeší prosím, kus střechy pro sny a hla-vu.

Eb Ab Eb F7 Bb7

Za to vám na stole cár básně nechám, náký ten sen a zase plavu.

Eb Ab Eb F7 Bb7 Eb G7

Za to vám na stole cár básně nechám, náký ten sen a zase plavu.

Opokuje se "B"

D^{E^b} A^b E^b E^b A^b E^b E^b A^b
 Astejně, ten kdo nevyslyší nahodi-lé-ho poutníka, ten vůbec nikdy,

E^b $F7$ B^b7 E^b A^b E^b
 nikdy v životě, nemůže slyšet slavi-ka. Ten vůbec, vůbec nikdy v životě,

$F7$ B^b7 E^b E^b A^b E^b B^b E^b
 nemůže slyšet slavi-ka la la la la la la la la la la.

Sled dílů: $A, B, A, (ke\ zn.) C, B, A, (ke\ zn.) D$.

(Měštka v úloze sedmnáctileté dívky,
Hrobník v úloze jejího chlapce)

DÍVKA: Měla jsem sen. Zdálo se mi, že jednou za mnou přijel princ na bledě-modrém koni a nabídl mi ruku. Tak jsem si ji vzala, poněvadž odmítnout dar není slušné. Zvláště vůči princovi. Nechtěla jsem mu věřit, že je z pohádky. Povídal, ať mu přivedu nějakou saň, že jí usekne hlavu. Ukázala jsem mu paní Nováko-

vou. A opravdu, byl to princ.

HOCH: Pak jsi vzala ruku a podala ji mamince ve dveřích. Hrozně se lekla a ten princ a jeho oř se řehotali jako koňové. Rekla jsi, že se jdeš projít s princem a maminka se ti vůbec nesmála.

D: Paní Nováková nás bez hlavy neviděla, takže nemohla na pavlači klepat. Courali jsme spolu až do rána.

SBOR: Je to coura, s princem courá — (viz noty)

Je to cou-ra sprincem cou-rá je to cou-ra á

D: Potom se znovu osmělil a zajíkávě povídal, že by si mě chtěl vzít.

H: Tobě se zachtělo vtípkovat a ptala ses: Vztít — a kam?

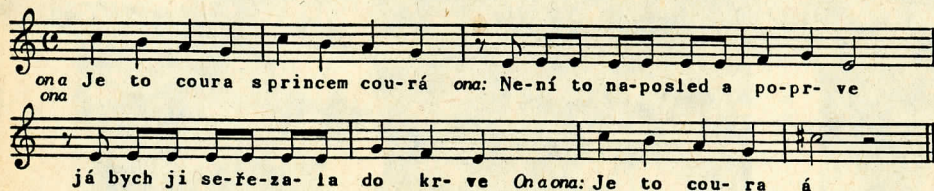
D: Vzal prý by si mě za ženu.

H: A tys odpověděla: Za kterou ženu, vy ji chcete vyměnit? Vy jich máte více?

D: Princ byl hrozně nešťastný z toho, že

mu nerozumím. Takové věci se neříkají dvakrát. Jenže já nechtěla do snu. Hledala jsem zaklínadlo, jak jej proměnit v člověka, s kterým bych se mohla milovat.

SBOR: Je to coura s princem courá
Není to naposled a poprvé, já bych ji seřezala do krve... (viz noty)

D: Slíbil mi modré z nebe, všechno, co jen budu chtít. Moc jsem se mu nasmála. Příští den přijel v bleděmodrém autu a říkal, že má útulný pokojík. Ptala jsem se ho, jestli je z velkého království. Dělal, že mi nerozumí, a pak už jsem ho nikdy neviděla. Asi přeci někdo objevil zaklínadlo a proměnil jej v člověka.

SBOR: Je to coura s princem courá
Není to naposled a poprvé
Já bych ji seřezala do krve
Kdepak holka asi bydlívá
Hříšné tělo svoje ukrývá
Kříž svůj nedovede unést
a nedbá vůbec dobré pověsti

(dále viz noty)

On a ona:
Je to cou-ra s princem courá Ona: 1. Není to na-posled a po-pr- vé
2. Květina ne-vy-roste na mra-ze

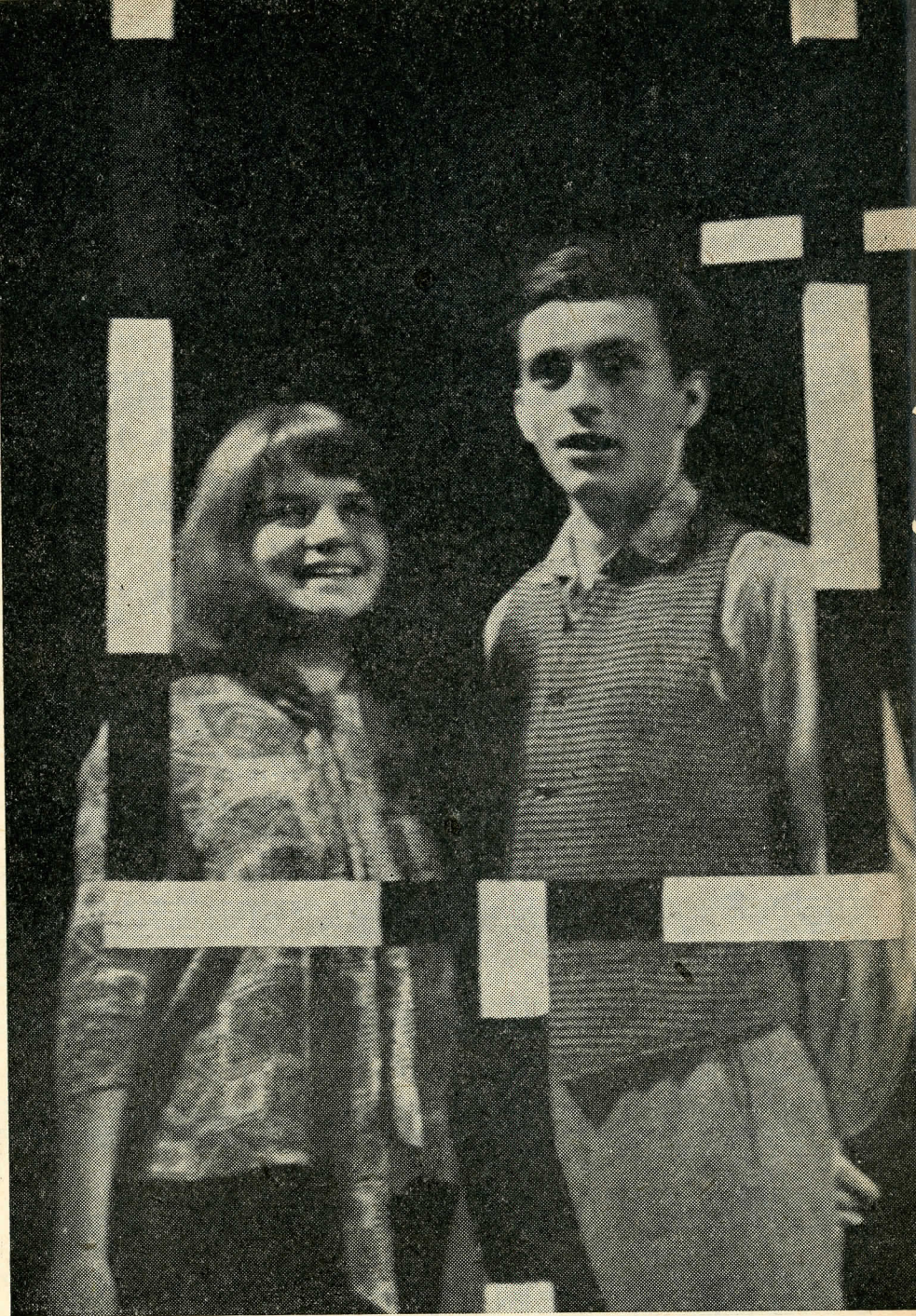
já bych ji se-ře-za-la do kr-ve. On: Kdepak holka a-si by-dlí- vá
Ma-donna zakle-ta je vo- bra- ze. Dejte svátek holce z pokro- ví

hříšné tělo svoje u-kry- vá kříž svůj nedo-ve-de u- nés-ti a nedbá
úsměv doko-na-le mo-do- vý běžte zaklobouk si rychle dát když už

vůbec dobré pověsti. On a ona: papá pá papa pá pá pá pá pá - -
neu-mí-te milovat.

Rep. I. sl a 8

a ne-dbá vůbec do-bré po- věs - ti la lá.

Mincův a Pražákův záběr (na str. 21) je z Kabaretu pro štěstí, který uvádí ostravské Divadélko Pod okapem

(Hrobník v úloze obecního sluhy, Měšťky v úlohách Sibyl a Bastily, dvou slepých sester. Přicházejí na scénu a naráží na OS)

SIBYLA: Pardon, paní.

OS: Nic se nestalo.

S: Vlastně pane.

OS: To se teprve nic nestalo.

BASTILA: Jsem Bastila a toto je má sestra Sibyla. Přijely jsme věštit do vašeho města.

OS: Věštit? Těší mě. To jste padly na pravého. Já jsem tady přes osvětu a noviny.

S: Tak to byste měl vědět, kde je tady divadlo.

OS: To taky vím. Vždyť tam chodím na inšpekce.

S: A můžete nás tam dovést?

OS: Nemůžu! Odsud netrefím. To bysme museli napřed k Mráčkům.

B: Tak pojďme k Mráčkům.

OS: To nejde, dámy, mám tam sekuru.

B: Pan inspektor je přísný...

OS: A, dámy, nechtěly byste mi předvést některé ze svých čarů?

S: Postavte se proti mně... Za jedenáct vteřin, budete bez peřin. *(Počítá)* Jedenáct! Vidíte peřiny? Nevidíte. Kouzlo se povedlo.

B: Jen co řeknu nyní, nebudete jiný. Nyní.

Řekla jsem nyní, nejste jiný. Kouzlo se povedlo.

OS: Zajímavé.

S: Nebo: Jestli řeknu teď, máte z nohou led... Banán.

Neřekla jsem teď, není z nohou led, máte štěstí.

OS: Velmi zajímavé.

(Přichází Š+F)

F: Buďte zdrav, příteli bubeníku, dobrého utra, dámy.

Š: Dovolte, příteli, aby nás dámy představily.

F: Prosím.

Š: Jsem šašek a toto je můj sekretář.

F: Jsem filosof a toto je můj příborník.

Š+F: Velice mě těší.

S: Já jsem Sibyla.

F: Kdepak jste si byla, madam?

B: A já jsem Bastila.

Š: Ale, vy jste si někde baštila?

OS: Pánové, ona je opravdu Bastila.

F: Těší mě, ó nedobytná.

Š: Těší mě, slečno pokladno.

F: I mě, madam. Je libo sklenku groggy?

S: Pardon, pane, nevidíme.

Š: Jen si poslužte.

B: Jsme slepé.

F: Jak jste sympaticky výstřední.

OS: Dámy mi předváděly některá ze svých kouzel.

Š+F: Opakovat, opakovat.

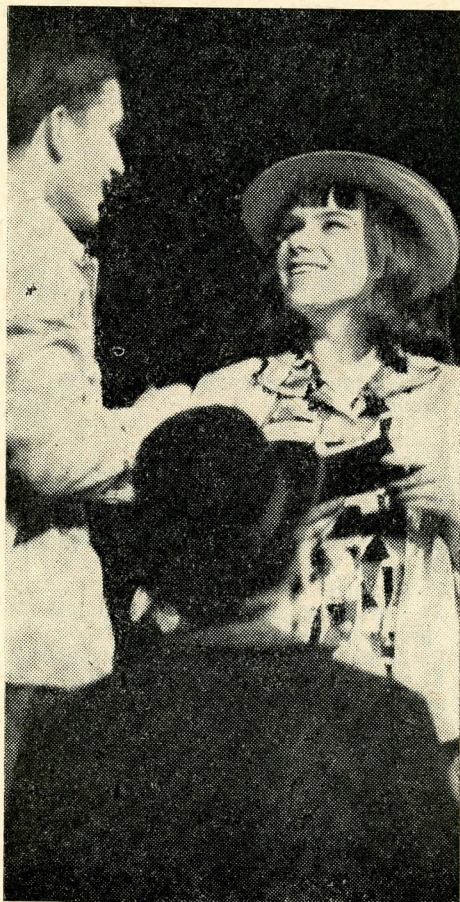
B: Dívejte se mi do očí.

Stojíte tu klidně, nejdete do Vídně.

F: No ne, jak jste tohle mohla poznat?

B: Studium, příteli, pilné studium.

Š: Můžeme vás požádat ještě o nějaké prorocství?

PŘIŠEL ČLOVĚK DO PRÁCE

Hudba: Pavel Veselý / Text: Luděk Nekuda

Živě

Přišel člověk do práce, řek si to je legrace-e, jak mám pohnout břemenem,
převá-žu ho ře-me-nem. Řemenem to nechce jít, přemýšlí co u-či-nit. Zleva, zprava,
jeden kůl, dva to nesou, každý pů-úl, zleva, zprava, jeden kůl, dva to nesou, každý půl.

Přišel člověk do práce
řek si to je legrace
kopat uhlí tady mám
jak to jenom udělám
lopatkou to nechce jít
přemýšlí co učinit
za pár let je na dračku
vynalezl vrtačku

Přišel člověk do práce
řek si to je legrace
zleva zprava má páčku
na jeřáb i vrtačku

prstem páčka nechce jít
přemýšlí co učinit
a pak přišel na nápad
celou dlaní páčku brát

Přijde člověk do práce
nikde žádná legrace
fotobuňka zapne stroj
zbytek mozku má pokoj
ve dvě volá kybernet
padla domů ale hned
hle člověk jemuž nechal svět
hlavohrud a zadeček

(Š + F jednáji způsobem kterýchkoliv li-
dových komiků)

F: Co říkáte, šašku?

Š: Na říkání jste tady vy, filosofo.

F: Když mě nic moudrého nenapadá.

Š: To nejste moudrý filosof.

F: Ale vám taky nějak není do smíchu.

Š: He he he.

F: To nejste dobrý šašek.

Š: Vidíte, jak je dobré poznávat lidi. Te-
prve pak poznáme sama sebe.

F: Zatím jsme poznali jeden druhého.

Š: To je tak zvaná konstruktivní sebe-
kritika.

(Smějí se, až se za břicha popadají)

(Přichází Hrobník v úloze lepiče pla-
kátů)

LEPIČ: Pardon. (Rozhlédne se) Co víte
o plakátovací ploše?

F: No, jak se to vezme. Je to plot. Často.

L: Dost! Co vy víte o plakátovací ploše?

Š: Nic.

L: Taky nic. Tak kdo o ní má něco vědět?
Já snad? Mám pravdu. Já. Jenže já mám
zase bílej ferman. Tady měla být plaká-
tovací plocha a já vidím jen dva šašky.

F: Já bych se ozval. Já jsem filosof.

L: Co?

F: Filosof.

L: Šaškul

Š: Krásný diskusní typ. Nepřesvědčíš, ne-
přesvědčíš a nepřesvědčíš.

L: Mě nemusí nikdo přesvědčovat. Já už
jsem přesvědčen.

Š: Vidíme, máte odpovědné místo.

L: A vy myslíte, že ne? ... vy filosofo.

Š: Šaškul

L: Nenadávejte, člověče, nebo vás pole-
pím!

Š: No já jenom, že já jsem šašek.

L: No, to vím, a co?

Š: Tak proč říkáte filosofo?

L: Vždyt jste říkal, že jste filosof.

Š: On jo, ale já ne.

L: Vy jste šašek, sám jste to teď řek.

Tady ten druhý šašek mi to dosvědčí.

A vůbec, nepřekážíte.

F: Co tady budete dělat?

L: Lepit plakáty.

Š: A kam?

L: Na plakátovací plochu.

F: Vždyť tady žádná není!

L: Co mně je po tom, já mám svůj příkaz a budu lepit tady.

Š: Tady není, třeba bude někde dál.

F: Jděte se přeci po ní podívat.

L: Ani mě nenapadne. Mám příkaz. Jestli to chcete vidět, mám to písemně, se štemplem.

Š (k L): My jsme z... (šeptá mu do ucha) a dáváme vám příkaz úplně opačně, než s kterým jste přišel.

L: Jo, ale potřebuju to písemně.

F: To byste si to nepamatoval?

L: Za á — nejsem za to placený a za bé — co kdyby.

Š: Prosím.

L: Eště štempl.

F: Stačí podpisy, máme postavení.

L: Bez štemple nejdu.

Š: Prosím.

F: A nashledanou, Čechu.

L: S pánem, souzí.

F: A teď mně řekněte, šašku, jak máme najít šťastného člověka, když nikdo nedal příkaz k tomu, aby byli lidé šťastní.

Š: Filosofo, tvůj nápad je ohromný. Vylepíme plakáty, naděláme hesla, všichni budou šťastní.

F: Na vědomost se dává, že od této chvíle musejí být všichni občané našeho městečka šťastní. Budou konány prohlídky domovního štěstí. Kdo nebude šťasten, bude nešťasten.

Š: Všichni budou šťastní! To bude šašků. Já zde budu zbytečný, protože všichni si budou podrážet nohy, plácát po zádech a padat na zadek. Všichni budou šťastní. A proto: malá lidová slavnost! (Hudba fanfára, jeviště se zaplní jásajícími davem, pro dojem pomohou i hudebníci. Šašek má po ruce maškarní masky.)

Š: Pohleďte na mé panoptikum. Nasadit masky. Dámy a pánové —

Fanfára

MĚŠTKA: Pánové a dámy —

Fanfára

HROBNÍK: Vítáme vás v našem divadle.
Buben

Uvidíte čáry máry
nás a šaška tlustou Máry

Fanfára

H: Vydržte zde sedět na svém sedadle.

(zpívá se)

Uvidíte čáry máry
nás a šaška tlustou Máry

velblouda co tahá káry
velkou lásku lidské sváry

Fanfára

Š: Dámy a pánové —

Fanfára

MĚŠTKA: Pánové a dámy —

Buben

H: Vydržte zde sedět na svém sedadle.

(Hudba hraje typickou dechovkářskou dohru, na scéně uvolnění. V popředí zůstává jedna Měštka a Hrobník v rolích On+ Ona ze scény „O modrém z nebe“)

ONA: Slíbilš mi, že mi uděláš, co mi na očích uvidíš.

ON: To je ohromné.

ONA: Říkals mi, že mě budeš nosit na rukou.

ON: Ale to je báječné!

ONA: Že mi sneseš modré z nebe.

ON: Až z nebe, z té výšky!

ONA: Ty nemáš srdce!

(Klavír nasadí první pasáž „Svatebního pochodu“. Do toho hudba upadá rockand-rollovým saxofonovým tématem. Následující pasáž „Srdce“ je provedena jako báseň při džezu. Strídali jsme typické rockové figury s bluesovým tématem v prostřední části celého Srdce.)

SRDCE

Š:

Ztratilo se jedno srdce

Vylepili na všech nárožích

Jedno

Lidské

Pulsující

Srdce

Poznáte je lehce

Jedna chlopeč nedomyká

(výchuchy smíchu na scéně)

Dost! To není vůbec žádná legrace!

Znovu! Hudba!

Ztratilo se jedno srdce

Vylepili na všech nárožích

Jedno lidské pulsující srdce

Vylepili na všech nárožích

Teď jde o to kdo je ztratil

Komu vlastně patří

Pražákův snímek z Kabaretu pro štěstí v provedení ostravského Divadélka Pod okapem

Kdyby to byl někdo odsud
Tak ať jde radši domů
Kdyby z vás někdo neměl srdce
Jděte rovnou domů
My bychom vám sice nepřekáželi
Ale vy nám bez srdce ano

Totíž páni doktoři jednou spočítali
Že srdce je vlastně veliká pumpa
Která přečerpá tolik a tolik litrů krve
A když vše vynásobili vyšlo jim
Že jsou ještě lepší a výkonnější pumpy

Že jsou pumpy bez poruchy
Bez infarktu
Bez chlopní a bez citu

A tak se kola točí
továrny chrlí nové pumpy
Nejlepších jakostí
V překrásném balení pro vaši milou
Pumpy jdou na obyt
Pumpy jsou bez chyby
Pumpy jsou bez chlopní
Pumpy jsou bez citu

Žije se lépe
Žije se radostněji
Pumpu nic netíží
Všichni jsme bez viny
Děti se nerodí
Ženy nemají vrásky a pokleslá ňadra

Pumpy jsou bez chyby
Pumpy jsou bez chlopní
Pumpy jsou bez citu

Tak kdybyste našli
To malé
Lidské
Pulsující srdce
Neříkejte hele pumpa
Ono má totiž chlopně
Cévy a cit
A je by to hrozně mrzelo

*(Druhá půle začíná skatem Měšťky a basovým sólem)
(Přichází Filozof a s bubínkem vyububnovává)*

F: Na vědomost se dává, že od této chvíle
musí být všichni občané městečka šťastní.
Kdo nebude šťasten, bude nešťasten.
(Dostavují se ostatní spoluhráči, pokračuje skat)

HROBNÍK: Vítám vás všechny u nás doma,
vlastně na hřbitově — to je pro mě
jako doma. Vítám pana filozofa a těší

mě, že se přišel podívat, kde leží paní Klára.
Proplakala půl života, nemohla mít děti.

MĚŠTKA: Opravdu?

H: Nebo soudce Marek. Přečetl snad všechny knihy na světě a do svých třiceti let nepoznal ženu.

Š: Opravdu chudák.

H: Oženil se s paní Klárou, tolik chtěl být šťasten.

F: Ale to vypadá, jako by ti lidé nebyli šťastni.

VŠICHNI *(překřikují se)*: Ale kdepák, to byste se mýlil, pane filozof.

H: Když zjistil, že mu nemůže dát dítě, vzal si život.

(Všichni jsou očividně šťastni)

H: A zde leží dobrodruh Frank, kterému souchotě hlodaly plíce. Začal pít.

MĚŠTKA: Začal pít? Filuta.

Š: Ale no to je kus chlapa, pane filozof. Vidíte?

H: Žena jej opustila, neměl peníze a přestal pít. Za měsíc jsem jej zasypával.

F *(opravdově)*: A co tady ten?

H: Ten se uchlatal k smrti.

VŠICHNI: Tolik štěstí najednou, pane filozof.

F: Ale přece — *(hudba tuš, všichni hurá, na scéně zmatek)*

Š: Dámy a pánové. Malá lidová slavnost pokračuje! Všichni jsou šťastni. A proto prosím pana hrobníka — proslov.

(Na scéně obyvatelstvo městečka = všichni účinkující včetně hudebníků, vpředu Hrobník, stranou Filozof)

H: Vážení a milí, vážené a milé, vážená a milá, *(k Filozofovi)* vážený! Naše městečko je malé, ale jak již jsem řekl na začátku věty, naše.

VŠICHNI: Naše!

H: My všichni v něm žijeme, známe se, a je nám spolu víceméně dobře. Ale ruku na srdce, přátelé, bylo nám vždy tak dobře? Ruku na srdce!

VŠICHNI *(dají ruku na srdce)*: Bum, bum, bum, bum...

H: Ano, přátelé, srdce nám říká, že nebylo. Měli jsme starosti, nepříjemnosti, měli jsme v sobě zlobu, závist, ba i nenávisť. A kde je to všechno? *(Po zpusobu malých dětí nafoukne tvář, tleskne do ní)* Uletělo.

VŠICHNI *(totéž najednou)*: Uletělo.

H: Ano, přátelé, uletělo všechno špatné, neuletělo všechno dobré. Naše děti si teď šťastně pohrávají na březích našeho

radostí zurčícího potůčku, my všichni dovádíme jako oni — *(všichni na okamžik dovádějí)* — smějeme se, stále se smějeme. *(Všichni se mimo dovádění ještě smějí)* A já nemohu nepoděkovat tomu, jenž tak skromně stojí mezi námi. Ano, on to byl, jenž nám tak víceméně taktně dokázal, že je lépe být šťastný než nešťastný *(potlesk)* i že je horší být nešťastný než šťastný. *(Mohutný potlesk)* A než skončím, snad mi dovolí, abych mu poděkoval víceméně taktně, víceméně po našem. *(Plácne Filosofoa boky po ramení)* No dík, pomoh' jsi nám, pomoh', kamaráde.

(Všichni s rytmizovaným potleskem odcházejí, na scéně zůstává jen Š a F)

F: Haló, šašku.

Š: Haló, filosofe. Nějak málo tleskají.

F: To je dobře. Ono je totiž podezřelé, když všichni najednou něčemu tleskají.

Š: Když všichni najednou, hromadně a nadšeně tleskají. To potom tak trochu vypadá...

F: Jak to vypadá...

Š: To potom tak trochu vypadá, jako by ani nevěděli, čemu tleskají.

F: No a právě proto bych chtěl...

Š: ...aby se takhle najednou...

F: ...zrovna když se všichni chystají tleskat...

Š: ...zvedlo třeba pět pánů...

F: ...požádalo v šatně o klobouk...

Š: ...bouchlo dveřma...

F: ...a venku si řeklo:

F+Š: Tím tleskáním mysleli určitě mne. Já to počenu vejš!

Š: No a nás by mohlo těšit, že si nehrajem jen tak, nadarmo.

F: A na co si teda hrajem?

Š: Teď jsme si hráli na divadlo, pojďme to zkusit třeba na vojáky.

(Začínají si docela dětsky hrát)

Š: Tak já jsem poručík. A když budu chtít, tak ti poručím, aby sis držel ústa, a ty si je budeš muset držet, když ti poručím. Vod čeho sem poručík.

F: Anebo když já budu chtít, tak tobě poručím, aby sis držel ústa, a ty si je budeš držet, když ti poručím. Vod čeho seš poručík.

Š: No jo, proč mi někdo neřekne, vod čeho sem poručík.

F: Ty seš poručík vod dělostřelců.

Š: Já sem poručík vod dělostřelců. Tak ti poručím, abys mi přinesl kanón, ty

dělo... néé... dones mi dělo, ty kanóné.

F: Dělo, donést. To je blbost.

Š: A ty si myslíš, že když je to blbost a já ti poručím, že nemusíš poslechnout? Ne. Naopak. Ty musíš poslechnout. Vod čeho sem poručík.

F: Vod dělostřelců.

Š *(vžívá se stále více do role poručíka)*: Tak já jsem poručík od dělostřelců. Tak ti poručím, abys' mi donesl kanón, ty dělo... né... dones mi dělo, ty kanóné! HROBNÍK *(přichází na scénu)*: Dobrý den, pánové si hezky vykládají.

F: Donést dělo — to je blbost.

Š: A ty si myslíš, že když je to blbost a já ti poručím, že nemusíš poslechnout? Ne, naopak, ty musíš poslechnout.

H: Baže.

Š: Baže tuž, blasti služ. Líbíš se mi, máš názor.

H: Když dovolíte, na co si pánové hrajou?

F: Na poručíky. Dávej pozor, to jeden poručí a druhý si z něj dělá legraci. *(K Šaškovi)* Donést dělo, to je blbost.

Š: A ty si myslíš, že když je to blbost a já ti poručím, že nemusíš poslechnout? Ne, naopak, ty musíš poslechnout.

H: Baže.

Š: Baže tuž, blasti služ. Líbíš se mi. Poznám jsem, že jsem se mylil. Tvůj selský rozum má co říci i nám, poručíkům.

H: Vy jste čerství? Kdy vás přivezli?

Š: Za prvé, jestli jsme čerství...

F: ...děda je lidojed.

Š: Za druhé: Kdy nás přivezli...

F: ...uráží nás blázcem.

H: Chtějí si pánové vybrat, kde budou ležet?

Š: A jeje, vy tady máte noclehárnu.

H: No jo, noclehárnu... A já tady jenom otvírám a zavírám. Ano, mám tady věčnou noclehárnu, vy básníku. Tak kde chcete ležet, už máte vybráno?

F: Ustelte nám vedle sebe, my si chceme večer povidat.

Š: No, a čistě prostěradlo.

H: Kdepak, to byste mi zašpinili botama.

F: Dědo, my nepijem.

H: Nene, přijde hodina duchů a vy budete strašit mým prostěradlem. Jo, pánové, znáte vy vůbec svoje povinnosti? Nebojte se, všemu vás naučím. Já si vůbec takhle při práci rád popovídám s mrtvolama. Poptám se na zdraví. No, jakpak se vám daří?

F+Š: Ále, což.

F: Poptá se na zdraví mrtvejch.
 Š: Jakkak se nám daří. Tak vy nám tady kopete hrobeček.
 F: Mně najednou nějak není volno. Kam vede tahle cesta?
 H: Jak račte, to je naše poslední cesta. Tam vás odvedu, posadím náhrobek a budu v městečku vyprávět o dva osudy víc. Jo, pánové, víte, že teďka musejí

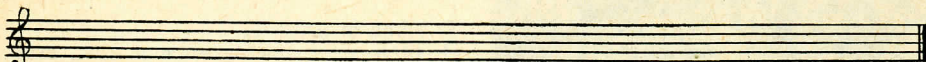
být všichni šťastni? Kdo nebude šťasten, bude nešťasten.
 F: Pane hrobník, vy ale vypadáte nějak nezdravě, jako byste sám nebyl šťasten! Víte, že kdo nebude šťasten, bude nešťasten! *[Zabubnuje, Hrobník je pozná, začne nervózně hledat po kapsách papír s proslovem. Začne jej číst, po několika větách ho přehluší píseň Cesty.]*

CESTY

Hudba: Pavel Veselý / Text: P. Podhrázký

Slow-rock tempo

Recit. Cesty jsou různé- é. Trnité, úzké- e - é. Široké, dlouhé- e - e a vůbec
 jsou. Cesty jsou různé, trni-té. úzké a není pravda co se povídá,
 že by i oklikou ty cesty povedou, že všechny vedou zrovna do Říma.
 Každý má cí - l, tí - m bud' si jistej. Ten cíl je špinavej nebo- o
 ta - ky či - stej a špi - navej či - i či - istej, nebudte blá - hová
 špi - na - ve - ej či či - istej, teď už jen zá - leží maličko na tom,
 jak tou cestou jdete, tak trochu na tom, co cestou pošlapete, a snad víc na tom, co
 při tom polámete a taky pošlapete, polámete, proflákáte,
 poplivete, protože stejně nikdy, nikdy nedojdete, záleží na tom, na tom,
 jak tou cestou jdete.

Recit: A tak vás prosím, neodhazujte papíry a neplivejte na zem.

Š+F odcházejí napůl smutní a napůl překvapení z lidské blbosti. Hrobník odchází za nimi mumlaje si proslav.

(Na scéně se setkávají dvě Měštky, opět v rolích Sibylly a Bastily. Dialog lze inscenovat jako rohovnické utkání.)

S: Bastilko!

B: Ach, ztracená sestřička Sibylkal

S: Hodně jsem o tobě slyšela, ale nevěděla jsem, že jsi tady ve městě.

B: Copak, to sis nemohla zavěštit?

S: Když ono mi to tak už nejde od té doby, co vidím.

B: A dobře vidíš?

S: Dobře, mám oči všude.

B: Ani já už nejsem slepá. Já teď hodně čtu. Hele: Lépe v sladké nejistotě žít, než strašlivou poznati jistotu. Tak už taky radši nevěštím. Ale povídej něco o sobě.

S: Výhodně jsem se vdala, jmenuji se teď Sibyla Alexandrovna, takže se mám skvěle.

B: Ale to se musíme znovu představit, já se teď jmenuji Tamara Bastiljevna a začala jsem svou kariéru jako místo-předsedkyně Spolku šťastných žen, je-muž nyní předsedám. Jsem také vdaná, mám skvělého muže. Jo, Sibylko, jaký je ten tvůj? Slyšela jsem, že dost pije. To víš, lidské řeči.

S: Takové malichernosti. Jsme spolu šťastní. Lidé jsou zlí. Představ si, že se říká, že ten tvůj muž je tak dost na sukně. Na cizí sukně.

B: Můj muž zlodějem sukní?

S: Ale ne. Jen že má určitou slabost vůči ženám.

B (hrdě): Výchova.

S: Vůči jiným ženám.

B: Lidé jsou zlí. Udělal by mi, co mi na očích vidí.

S: To tolik vydělá? Můj by mě nosil na rukou.

B: Dobře vypadáš, Sibylko. Máš silného muže. To můj muž mi slíbil něco modrého z nebe.

S: Co modrého?

B: To se jen tak říká.

S: To říkají všichni. Ale pak se zaleknou, jak je to vysoko. Je jako ostatní.

B: Ne, jsem s ním šťastna. Je lyrik.

S: Lyrik. To potřebuje hodně inspirací, že jo.

B: Je to skvělý muž. Lituji tě, žít s mužem, který propadl alkoholu. Vlastně tys propadla u maturity, takže vám to jde dobře k sobě.

S: Jde nám to k sobě, žije jen pro mne.

B: To by tě jistě rád viděl zkapalněnou. Že ano.

S: Tebe zase ten tvůj v mnoha různých exemplářích.

Š+B: Přála bych ti trochu mého štěstí.

(Přichází Hrobník v roli Harpagona s růží)

H: Viděl, neviděl.

A jsi moje. Jak jsi krásná, jak jsi nádherná, jak jsi moje. Budu se z tebe těšit. Ale jenom dvakrát denně. Od osmi do devíti ráno a od šesti do sedmi večer. Abys mi nezevšedněla. Dám si tě do té krásné vázy a postavím na okno, aby k tobě mohlo slunce. Na okno? Ne, na okno ne. To by tě viděli z protějších oken a to nejde. Jsi přeci moje. Jsi moje štěstí. Jak já se z tebe budu těšit. Jenže kam tě dám? Na psací stůl. Ano, na psací stůl tě dám. Ale to ne, to bych tě měl pořád na očích, to bys mi mohla zevšednět a štěstí nemůže být všední. Chci se s tebou přece těšit jen dvakrát denně. Od osmi do devíti ráno a od šesti do sedmi večer. Ale kam tě dám? Na skříň. Ne, na skříň ne, tam by tě viděli všichni moji známí. Do skříň. Ne, do skříň ne, tam by tě viděla moje žena, a ty jsi jen má.

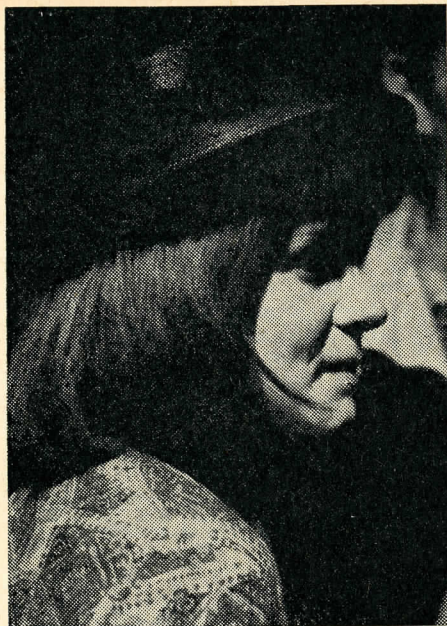
Musím tě někam ukrýt. Koupím si trezor. Ano, koupím si trezor a klíček budu mít jen já. Koupím si trezor a budu šťastný. Ale co když přijdou zloději, pro ně není trezor žádná překážka. Co když mi tě ukradnou, nebo uvidí. Koupím si dva trezory. Jeden velký a jeden malý. Dám tě do malého, malý do velkého a klíče budu mít jen já. Ach, jsem dvojnásob šťasten, dovedu si své štěstí uchránit. *(F+Š za scénou)*

F: Hej holal

Š: Kdo volá?

F: Já to jsem.

Š: Tož pojď sem.

Na snímku J. Pražáka je Z. Majvaldová z Divadélka Pod okapem

F: Vždyť už jdu.
 Š: Už jsi tu.
 F: Už tam běžím.
 Š: Já tu ležím.
 F: No tak vstaň.
 Š: Koukni naň.
 F: Dobrý den, pane zahradník.
 H: Zahradník? Kde?
 F: Vy nejste zahradník?
 H: Ne.
 Š: Těší mě, já taky ne.
 F: A já taky ne. To je náhoda, sejdou se tři různí lidé a nikdo není zahradník.
 Š: Copak to máte, ukažte?
 H: Ale nic, to nic není, to je taková hloupost, vlastně úplná blbost!
 F: Ale, květi!
 H: Taková růže (rozpačitě) obyčejná...
 Š: Kradená?
 H: Moje.
 Š: Vždyť vám ji nikdo nebere.
 H: To bych taky nikomu nedoporučoval. Je moje. Koupím si trezor, dva trezory a schovám si ji, aby ji nikdo neviděl a nevzal. Budu se s ní těšit dvakrát denně, aby mi mé štěstí nezevšednělo. Koupím si trezor, jsem šťasten.
 F: Trezor? Na růži? Tam vám zvadne.
 H: Zvadne? Jste zlí, jako všichni lidé jste zlí, nepřejete mi mé štěstí.

Š: Mohu si přivonět?

H: Jděte pryč, nechte mi mou růži, mou růži.

(Odchází)

Š: Chudák, nemá na růžích ustláno! Růži do trezoru! Kdepak má asi ženu!

(Na scénu přicházejí osoby jako při úvodním hřbitovu a stavějí se na stejná místa jako prve. Každý na svém místě řekne do ticha větu: Hrobník umřel. Poslední přichází Filozof.)

F: Hrobník umřel.

Š: To je překvapení, pane filozof. (Je očividně šťasten)

F: Slyšíte, hrobník umřel!

1. MĚŠTKA: Vidíte, a má to za sebou.

F: Umřel hrobník.

2. MĚŠTKA: Vy vždycky s něčím přijdete, pane filozof. To je milé. (Všichni jsou šťastni)

F: Ale přeci hrobník umřel.

(Hudba hraje jeden chorus „Přijď za mnou, blues“ jako smuteční pochod. Filozof pokládá na jeviště Hrobníkův frak.)

Š (snímá klobouk a mluví coby starosta městečka): Dovoďte, abych jako starosta městečka promluvil jménem svým i ne-svým.

Úvodem několik slov:

Ema, máma, mísa. Ó, my se máme!

Před závěrem ještě několik slov:

Máma je u Emy, Ema má mámu. Ó, my se máme.

A závěrem několik upřímných slov:

Opakování je matka moudrosti:

ó, my se máme, ó, my se máme, ó, my se máme.

(Přichází Hrobník jako obyčejný člověk s růží v ruce)

OBYČEJNÝ ČLOVĚK:

Slyšel jsem písničku skřivánka

Jenž menší a menší byl bod

Jak se zpěvem dělal ke slunci

Za schodem schod

Toužil jsem vzlétnout nahoru

Toužil jsem jemu být blíž

Chci letět za ním a za sluncem

Výš výš výš výš

MĚŠTKA: Nějak nám rozpíná křídélka.

Š: Aby nám neuletěl, pošta! (Chce mu připnout vězeňskou koulí, člověk ji chápne jako balón a hraje si.)

OC: Dobře, házím. Netrefil jsem. Jedna nula.

(Bere si znovu balón)

Dva nula.

MĚŠTKA: Netrefil jste.

OČ: Dva nula pro tebe. Házíš.

(*Vstoupí ji do rány*)

Trefila jsi. Na, tumáš. Červená. (*Dává ji růži*)

MĚŠTKA (*pateticky*): To je štěstí.

OČ: To prý znamená lásku.

MĚŠTKA: Tak vy mě máte rád?

OČ (*prostě*): Ano.

2. MĚŠTKA: To se divím, co na ní ty chlapi mají.

Š: Vždyť je to blázen.

1. MĚŠTKA: Blázen?

2. MĚŠTKA: Blázen?

Š: Blázen ... no, vidíte. Pojdte sem, člověče. Tady, hrobeček, leží tady paní Klára.

1. MĚŠTKA: Proplakala půl života.

2. MĚŠTKA: Nemohla mít děti.

OČ (*opravdově*): Opravdu chudák.

2. MĚŠTKA: A tady soudce Marek.

Š: Oženil se s paní Klárou a když zjistil,

že mu nemůže dát dítě, vzal si život.

OČ: To je neštěstí.

1. MĚŠTKA: Zde leží dobrodruh Frank, kterému soucotě hlodaly plíce. Začal pít. (*Hraji to na Filosofo*)

Š: No vidíte, začal pít, filuta.

2. MĚŠTKA: Samým štěstím, pane filosof.

OČ: Ale přeci ...

1. MĚŠTKA: Konečně vzorná rodina městského knihovníka. Jejich první dcera ztratila v osmi letech zrak.

Š: To bylo veselo.

2. MĚŠTKA: Jen když jsme šťastni. Vidte.

OČ: Ztratila zrak. To zůstali nešťastní až do hrobu.

VŠICHNI (*překřikují se*):

Je to blázen, neví, co mluví. Není vůbec šťastný. Nevšímejte si ho. Je to blázen, pane filosof.

F: Blázen? (*Všichni ztichnou, Filosof poněkud „molièrovsky“ do hlediště*) Kdo!?

MALÁ PÍSEŇ

[BACH A DŽEZ — Z repertoáru K. Gotta]

Hudba: Petr Hapka / Text: Petr Rada

Moderato

1.-2. O váž-né hudbě mlu-ví no-ty,

však do prstů mi nejdou dnes. Bach se mi

přes rameno dí - vá a zu-li-ce zní jazz.

Synkopy s schodníku se nesou do poscho-dí, do hudby barok-ní
Synkopy s schodníku když vzlétnou do poscho-dí, do hudby barok-ní

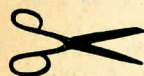
má-lo se ho-dí. Bach se mi přes rame-no dí - vá
vlastně se ho-dí. Bach se mi přes rame-no dí - vá

a kde-si hra-je jazz.
a ti-še hra-jí jazz.

vokal

Možná, že jazz je

© SHV 1964

... Z PLAMENE

PODROBNOSTI

Kdysi jsem podezíral, neboť nepodezírat bývalo podezřelé.

Nelžu, neboť mám špatnou paměť.

Mnozí lidé se mnohem snadněji seřazují než soustřeďují.

Kdo bojuje za svobodu, ten jí většinou sám moc neužije.

Trpaslík se odvažuje pochybovat jen o ještě menším.

Někdo si dělá zásluhy z toho, že uklidil nepořádek, který sám nadělal.

Každý má vědět, co si může dovolit. Nejraději máme ty, kteří si dovolí ještě méně.

Milan Růžička

STEFANIA GRODZIENSKÁ

CHYTRÁ ŽENSKÁ

ŽENSKÝ MONOLOG

K obecnějšímu závěru jsem došla až mnohem později. Ke každému obecnějšímu závěru docházíme, až když si párkrát šlápneme na vlastní kuří oka.

Tenkrát jsem tě zpozorovala až v poslední chvíli. Předstírat, že tě nevidím, a potom z tebe vytahovat rozumy, jestli sám kápne božskou, nešlo. Na to už bylo pozdě.

Vyšlapoval sis s bělovlasým zajíčkem. — Zajíčci natření na bílo vyplňují prázdno v přírodě, způsobené pravými bělovlasými ženami, natřenými na zrzavo. — Zajíček visel na tvém rameni, svůdně pohupoval boky a vůbec dával manifestačně najevo, že s tebou něco má. V zajíčkově výstřihu, který sahál až k hranicím možností, bujelo poprsí.

Zajíček byl jedním slovem dábelský. Čím je zajíček dábelštější, tím připitoměleji a nejistěji se tváří muž, přistižený se zajíčkem. Když se naše pohledy setkaly, objevil se na tvém obličejí obvyklý výraz, ve kterém byla zlost na zajíčka, vztek na mne a k tomu ještě pocit pyšného zadostiučinění.

Měla jsem tři možnosti na vybranou:

- a) praštit zajíčka uzenou makrelou, koupenou krátce předtím, a hlasitě se rozplakat;
- b) chladnokrevně tě pozdravit a jít po svých, čímž bych tě asi nejvíc vyplašila;
- c) vykouzlit takzvaný přirozený úsměv a rozběhnout se k vám.

Že by postup a) byl neupřímnější, mému srdci nejbližší a taky nejsprávnější, o tom tě ani nemusím přesvědčovat. Ale to bych nesměla být já, vždyť mě znáš. Použila jsem samozřejmě varianty c).

„Nazdar,“ vlídně jsem tě pozdravila, „představ mě té slečně.“

Zajíček mi podal vlhkou tlapku a něco zakvíčel.

„Kterým směrem jdete?“ švitořila jsem, jako bych nevěděla, že se jdete muchlat do parku.

„Opačným,“ řekl bys, kdybys byl upřímný, ale tahle chvíle nebyla našťěstí stvořena pro upřímnost.

Od slova k slovu — my jsme si zobali slovíčka z úst, zatímco zajíček posupně mlčel — jsem se nabídl, že vás kousek doprovodím. Cestou jsem přednesla monolog o nádherných zajíčkových šatech, ačkoliv by si musel i ten největší ignorant všimnout, že je to model z jednotkového domu, 2. patro, oddělení dámské konfekce, a ještě jsem projevila vlastenecké uspokojení, že se i ve Varšavě seženou tak prudce elegantní a vkusné šaty.

„Škoda vyhazovat devizy v Paříži,“ opěvovala jsem zajíčkovy hadříčky mrkajíc ironicky po tobě.

Ale strunu jsem nepřetáhla. Po několika minutách jsem se zdvořile odporoučela a vyslovila naději, že nám snad náhoda dopřeje pokračovat v tom, co jsem nestyděte nazvala „tak příjemným seznámením“.

Potom jsem šlapala samojediná pro tvaroh a polykala cestou ztvrdlé slzy.

Když jsme se příště sešli sami dva, měla jsem zase tři možnosti na vybranou:

- a) praštit vázou ze „Starožitností“ v ceně 275 zlotých a hlasitě se rozplakat;
- b) sedět, jako bych polkla pravítko, a čekat na tvoje vysvětlení;
- c) tvářit se, jako by se mě celá ta záležitost netýkala.

Že by postup a) byl neupřímnější, mému srdci nejbližší a taky nejsprávnější, to ti snad ani nemusím vysvětlovat. Ale to bych nesměla být já, vždyť mě znáš. Zvolila jsem samozřejmě variantu c).

„Hezká holka, a docela sympatická,“
vládně jsem prohodila. „Není hloupá,
aspoň dělá takový dojem.“

A zatímco mi dosud čerstvá paměť vy-
bavovala její arogantní a tupý obličej,
žvatlala jsem v tomto smyslu vesele dál.

Ty ses na mne podíval a potom jsi mi
s úsměvem řekl:

„Víš, co ti povím? Jsi chytrá ženská.“

Ano, jsem chytrá ženská. Kdykoli udě-

lám něco nekonečně nelogického, proti
sobě samé, vždycky mi to říkají.

Kdykoli mi někdo bere moje práva a
já k tomu s úsměvem přikývnu, pokaždé
slyším pochvalu: „Jsi chytrá ženská.“

Ještě nikdy mi tohle nikdo neřekl za
okolností, které by byly pro mne při-
jemné.

A já se docela vážně zamýšlím nad
tím, jestli bych přece jenom neměla tro-
chu zhloupnout. (Přeložila A. Balajková)

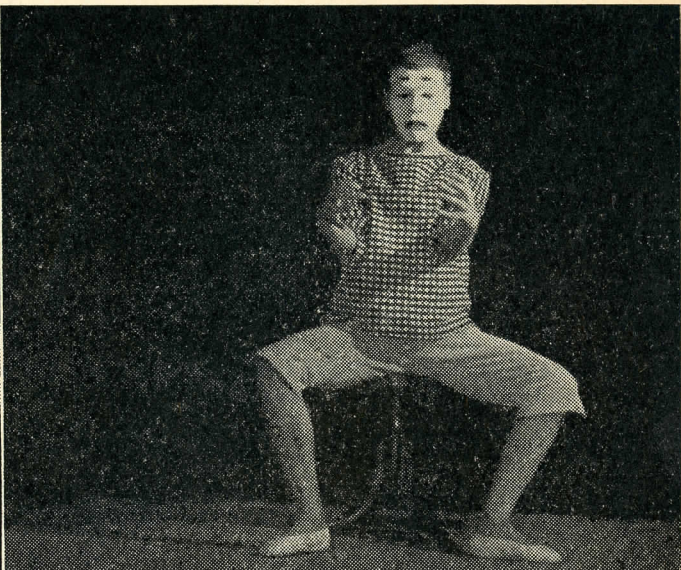
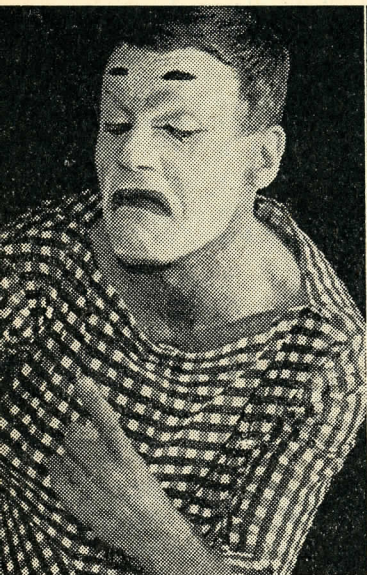
PŘÍTELI, POJĎ

(Jedna z vítězných písní mezinárodní rozhlasové soutěže)

Hudba: Nini Zacha / Český text: Zbyněk Vavřín

Allegro non troppo

Má jinou tvář ji-ná zem a přece zá-ří tam i slunce, které
zá-ří nám, jdou li-dé, jdou cestou svou, jsou jiných tváří,
jdou a přece ne-ní žád-ný sám. Pojď se mnou k nám, pí-seň
Pojď me-zi nás, me-zi
má je stejně ry-zí, jsou v ní slova stejně lí-bez-ná,
své, ať zvony zvo-ní, zem je do-ko-rán a zpí-vá všem,
zní z jiných strun, z jiných úst a ne-ní ci-zí lás-ka
stůl ví-tá nás, na něm dřebán, a ví-no vo-ní, pojď při-
všude pís-ně stej-ně zná. Repetice ke zn. a Coda
pi-jem na tu krás-nou zem!
pi-jem na tu krás-nou zem!

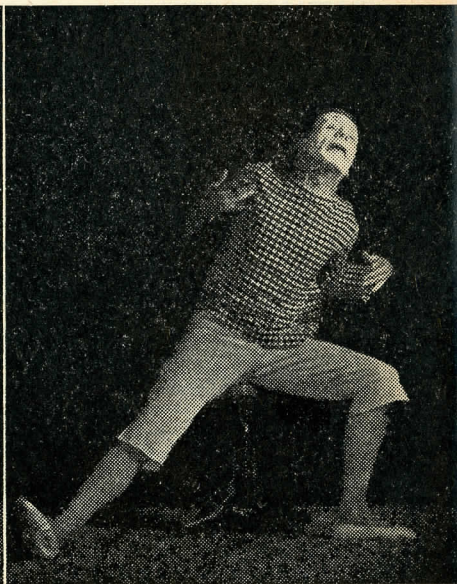

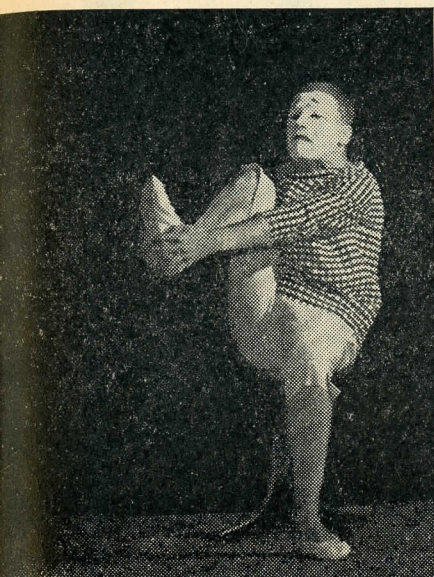
1

4

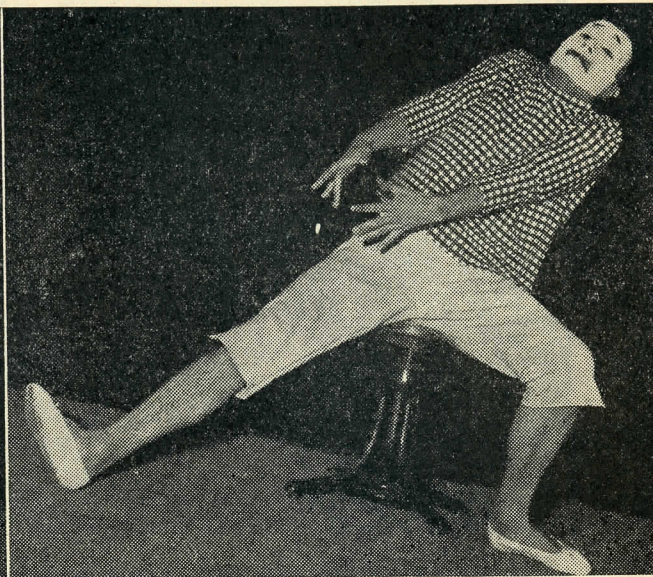

5

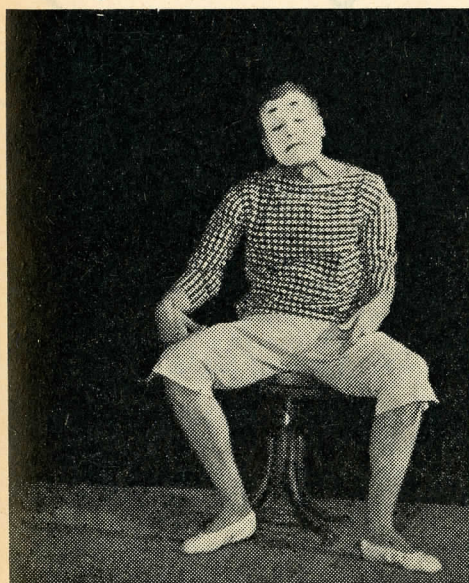

2

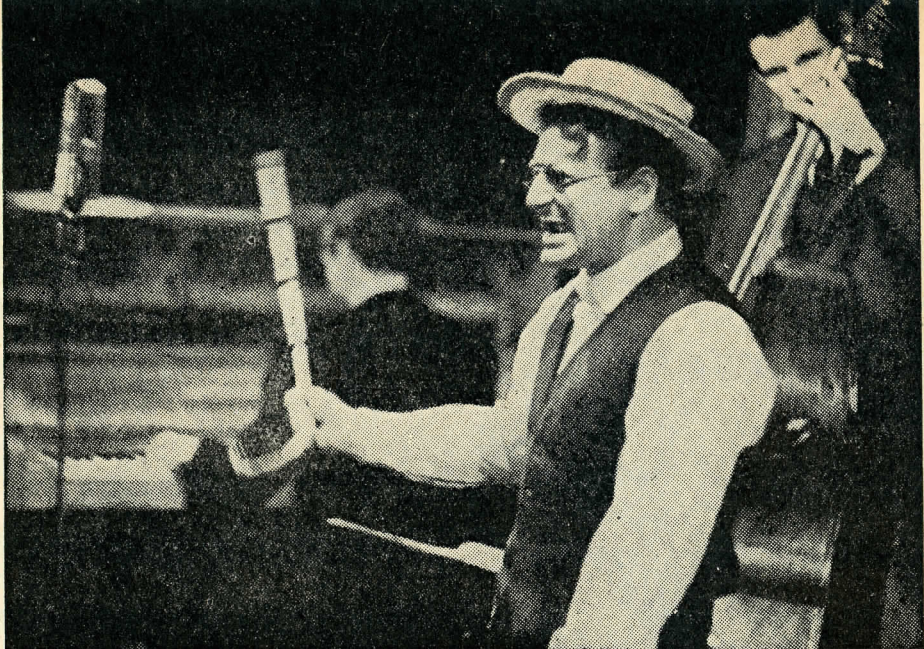
3

6

BLUES PRO TEBE

Na Tachezyho snímcích M. Lipinský ve
své pantomimické etudě Blues pro tebe.

Snímek na této i protější straně je z pořadu Zuzana je i v Bratislavě sama doma, který

PAVEL
LANDA

LOŽ PLNÁ

Jdou dva po břehu Visly, na které pluje loď plná banánů.

„Představěj si, Kohn“ — povídá pan Silberstein — „že tohle je loď plná pomerančů a že patří mně.“

„To by mi polovinu dali, co?“

„Prosimichl — proč bych jim dával polovinu?“

„No ne, tak by mi dali pět kilo.“

„Proč bych já a ausgerechnet jim —“

„Dobrá. Tak vědí, že mám tři děti, tak by mi dali pro každý pomeranč, no ne?“

„Poslouchaj, Kohn, nechať toho. To jim vopravdu dělá takový eminentní potíže si

představit, že mají taky loď plnou pomerančů?“

Tak to prosím není ze mne, to je stará moudrost. Její zásluhou jsem mnohého v životě ušetřen, její zásluhou si totiž dovedu leccos představit. Já si prosím dovedu představit i životní úroveň v životní velikosti.

Také mne to popadlo. Že si tedy budu žít, když už jednou žiju. Že si také pořídím to všechno, co když je doma, tudíž se počítá. Jenomže! Položil jsem vedle soudobé představy životního standardu svůj čistý měsíční příjem a nevyhnutelně zjistil, že jsem v té věci vyložený outsi-

uvádí bratislavský Akademia klub. Foto Riedl

POMERANČŮ

der. A jelikož takto se cítím velice nerad, začal jsem si pohotově představovat, že mám hromadu peněz. Rekněme každý měsíc sto tisíc. Tak.

A mám vilu, napůl moderně a napůl starožitně zařízenou, zahradu, chatu, auto, jachtu, skútr, o ledničky, televizoru a psu přirozeně nemluvě, byl jsem na dovolené parníkem po Středoze­m­ním moři, a co teď? V bance každý měsíc sto tisíc, a co s nimi?

Sedím tedy ve francouzské restauraci osmašedesátého obtížnostního pásma a dávám si druhou večeři. Ne že bych měl chuť, ale co mám dělat. Až ji sním, mu-

sím si dát třetí. Ono mi totiž už nic jiného nezbyvá. Až sním tu třetí, zka­zím si definitivně žaludek. Pojedu s ním pak do Karlových Var a budu vykřikovat na šéflékaře, že dám všechny peníze tomu, kdo mi ho zase spraví.

Poslyšte, mám já tohle všechno vůbec zapotřebí?

To si raději vypůjčím od sousedky deset korun, půjdu do vinárny a dám si dvě deci vermutu. Budu pozorovat skrojek citronu na stále klesající hladině a představovat si, že je to loď plná pomerančů. Já si to prosím mohu dovolit, mně ta představa nedělá eminentní potíže.

ZÁPIS Z KULTURNÍ KRONIKY | JIŘÍ SÝKORA

Celý pořad „Veselý kalendář“ vznikl svépomocí. Vše jsme skloubili a vymysleli sami — vlastními rukama. Naše estrádně kabaretní skupina TROUP nechce kopírovat. Hudbu složil Vaník. Je to bývalý tramp, zná jen tři noty, takže písničky jsou tak trochu mongolské, ale to zase vypíchneme jako družbu. Libreto sesumíroval místní knihovník za použití krajo- vých plkaček. Soudružka družka zdejšího pokrokového katolického faráře tan- cem šlechtně znázorňuje boj proti nábo- ženství, dále lidový taneček „Odzboj“ a parodii na ten saprdlotský rokenról, tvišť a tu bosanovu. Tu poslední parodii jsme vtipně nazvali „bosá noha“. He. He- haho. Pásmo vrcholí kolektivním haleká- ním a hekáním starého Sokola Hrabáčka, jenž v popředí provádí hodně přizemní akrobacii. V programu nám nechybí kou- zelník a hypnotizér. Hypnotizování se mu nevede, toho však využíváme k výsmě- chu okultistům. Kouzelník byl kdysi úspěšným kapsářem. Nyní jest jedním z nejlepších požárníků. Co se přistěhoval,

máme nejvíce požárů v okrese. On je vždy hlásí první. Celý pořad režíruru já, po- něvadž jsem byl na vojně rotmistrem. Po představení bývá taneční vír. Hraje oblí- bená kapela Asparágus a zpívá známé kvarteto Vlčáci.

Na cestě za dobrou lidovou zábavou se vyskytnou i překážky. Bývalý kulak Re- mýz — nyní vedoucí STS — se nám po- straně vysmíval, ale když viděl naši vtip- nou scénku na bývalé kulaky, jež končí veselou písni „Beze meze“, tak dojetím i uronil.

Vše děláme amatérsky, ba mohu na- psat, že z lásky. Z vydělaných korunek zakupujeme věci potřebné ke zvýšení umělecké úrovně. Akrobatovi jsme koupi- li prošívanou deku, hudebníkovi tranzis- tor, požárníkovi mopedu, kapele květináč, Vlčákům známky a já, režisér, jsem si koupil flobertku. Hrdě a za všechny mohu napsat, že jsme všichni důslední amatéři a že ve své práci neustaneme děj se co děj!

(Z pořadu Textbeat)

Tři snímky F. Blaháka jsou z pražského kabaretu Textbeat autorů Ivana Krause a Jiřího Sýkory, kteří jsou také jeho jedinými herci

Fialková akce

VLADO BULATOVÍČ VIB

Ve městě N. nastal neobvyklý klid. Větry změnily směr a vály mimo město.

„Ale v době, kdy je celý svět v pohybu, je přece takový klid něčím naprosto nepřipustným,“ napadlo kteréhosi občana a svěřil se se svými pochybnostmi shromáždění občanů. „Ano, ano,“ souhlasil s ním jiný občan, „je třeba něco podniknout, to je jediný způsob, jak se klidu zbavit.“

„No, měli jsme tu už různé akce,“ pokračoval občan třetí: „například čistku v našich řadách, že, pak čištění ulic, sbližování pólů, dále pěvecký výcvik reptajících, prodlužování ložních pokrývek... Snad bychom mohli vyhlásit akci F, to jest pěstování fialek.“

Návrh třetího občana byl jednohlasně přijat. Předseda okamžitě pronesl zahajovací referát, jehož hlavní teze vytyčovala význam fialek pro rozvoj soudobé společnosti. Díky rychlé kooperativnosti bylo během několika dnů celé město polepeno fialovými plakáty s heslem „Zasaď i ty v zahradě fialinty!“ Všechny malé holčičky zpívaly po vzoru slavné zpěvačky poslední šlágr „Lidé, nebuďte hloupí, kdo si mě fialky koupí“ a nosily fialové šaty. Společenská prestiž rodiny Fialkovy neobyčejně vzrostla, zatímco jejich sousedé zelenali závistí. V kinech se platilo kytičkou fialek, a když se ukázalo, že kolem pomníku Praotce národa vyrostly samy od sebe fialky, byla tato květinka vyhlášena za součást národního symbolu a jako taková se stala zákonem chráněnou. V této souvislosti byl požádán spolek pro ochranu zvířat, aby přesvědčil své chráněnce, že fialky nemají ožírat.

Noviny se tiskly fialově. Všude voněly fialky, všichni lidé se navzájem voněli a alkoholici byli v té době nuceni přejít do ilegality, neboť zaváněli nefialkově

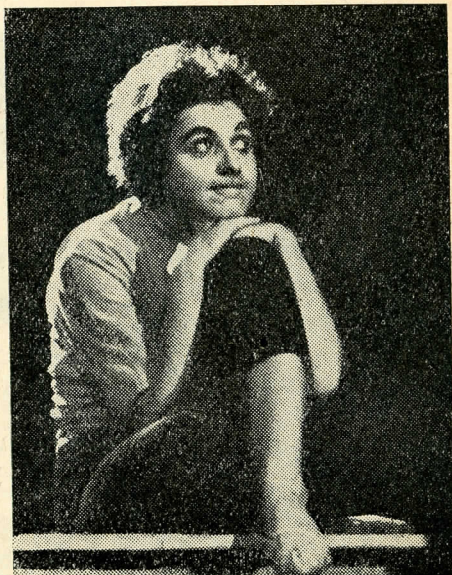
Ulice byly posypávány seménky fialek, když z nich byl předtím odstraněn asfalt. Stovky pracovníků byly ochotny posypat si hlavu fialkami. Fialová knihovna vycházela v nezmenšeném počtu výtisků, ale místo krve v ní tekla fialkový parfém. Vyskytli se i dobrovolní dárci fialek.

Akce se skutečně vydařila a pořadatelé dostali vyznamenání Fialové fialky.

Uplynul měsíc. Akce skončila. A fialky? Co se stalo s fialkami?

Fialky zvadly, neboť fialky je třeba zalévat stejně jako všechny ostatní kytky.

(Přeložil Josef Staněk)

SVVŠ Praha 6 uváděla pořad Pan učitel vyrušuje. Na Riedlově snímku Vlasta Salabová

Taichmanův snímek z (NE)BIG-BEATU pražských Sputniků

Z REPERTOÁRU (NE)BIG-BEATU SPUTNICI

ŽÁKOVA ZPOVĚĚ

Jsem znám pozdními příchody do vyučování. Když už jsem byl vítán slovy: „a nezvonil vám budík, že“, či „ano, vaše hodiny se zpožďují“ a podobnými nenávisťnými výroky, přijal jsem za svou a výrazně obohatil teorii velké lži. Abyste rozuměli, tvrdit, že vám šly pozdě hodiny, je prostě banální. Každý však rád uvěří, že vám spadly na hlavu. A na tomto principu jsem vypracoval svůj systém omluv.

Zejména jsem si oblíbil dopravní katastrofy. Typické byly tyto: srážka pěti stěhovacích vozů, trolejbus zasažený bleskem, další oběť ochranného rámu. Za

nimi se řadí výbuch plynu, opilá stařena, požár, nepřítelna prostitutka, oslice na kolejkách a porouchaný semafor. Teorie se celkem osvědčila. Pouze profesor matematiky — známý cynik — ode mne dodnes vyžaduje babiččin úmrtní list. Jenže asi za tři měsíce jsem si nemohl vymyslet nic pořádného. Vkročil jsem tedy do třídy a pravil: „Omluvte mne, prosím. Poštovní úřad naproti byl přepaden maskovanými lupiči. Stíhl se, policie blokuje ulici.“

Třídní se na mne nedůvěřivě zahleděl, pronesl „hm“ a šel se podívat k oknu. Byl zabít zbloudilou kulkou.

V našem životě je totiž takový řád a tím pádem shon a zmatek, že v tom foiru někomu ublížíte a ani si to nestačíte uvě-

domit. Chápete, o co jste tím ochuzení? O ten pocit dobře vykonané práce.

POHÁDKA O SMAVÉ PRINCEZNĚ

Byla jedna princezna a ta byla smavá. Jako je někdo hravý a pořád si hraje anebo dravý a pořád se dere anebo pravý a pořád se pere, tak ona byla smavá a pořád se smála. Chechtala se tak srdečně, že se celé město otřásalo v základech a stavitelé honem spěchali postavit kousek vedle jiné. Žádné dlouho nevydrželo, i když se ještě tenkrát stavělo pořádně, dávala se vajíčka do malty a ne naopak. I dal král inzerát do rubriky Seznámení:

Princezna, 16 let, dotčená svou samotou, jinak úplně nedotčená, vezme si muže, který ji odnaučí smát. Zn. „Méně dějinného optimismu“.

Hlásilo se jich mnoho, ale odcházeli s nepořízenou, někdy i bez ní. Jeden se jí snažil zacpat ústa, ale princezna se smála očima, ušima, nosem, prostě vším a dostala z toho takový záchvat smíchu, že spadla radnice a zimní stadión. Hokejisté si řekli, že to tak nepůjde a že princeznu musí rozplakat. A prohrávali, co se dalo. Jednou prohráli i co se nedalo.

Jenže nakonec se princezna stejně rozesmála, protože stejně nakonec dostali medaili. Sesypala se škola. Jů, děti byly rády! Rázem si princeznu oblíbily.

Mudrci (tak se tehdy říkalo intelektuálům) na to šli jinak. Dávali jí číst bibli, Freuda, Kapitál a jiné ukrutně vážné čtení. (Podle toho, odkud přicházeli.) Herci před ní dávali tragické kusy, ale nebylo to nic platné. Když se Romeo bodnul do prsou, pištěla nadšením, protože to pokládala za nejnovější výstřelek černého humoru. „Ti herci už si nezahrají,“ stálo druhý den v novinách, „ale divadlo bude národní svépomocí určitě znovu postaveno!“

Nikdo tedy neuspěl a někteří už ze vzteku prohlašovali, že je to podvod a že to král dělá jenom pro zvýšení cizineckého ruchu. (A dovoz deviz.)

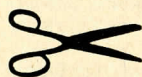
Až přišel Honza. Český Honza. Dal si pivo na kuráž — a na dluh — a šel na to. Když odcházel, princezna plakala a plakala a plakala. A pak zase pro změnu plakala. Nedala se zastavit. A tak vzniklo Máchovo jezero.

Dáme si vytisknout plakáty Nehrajeme Beatles. Není to proto, že by nám byli nesympatičtí. Zpívají s citem a své paruky mají nesmírně vkusné, a vůbec si nezaslouží, že je všude vypiskávají.

Napsali jsme to kvůli reklamě, aby-chom byli jiní než ostatní. A všichni

ostatní mají Hrajeme Beatles. Těšíme se, až bude takováto reklama provedena do důsledků a třeba Olympic bude inzerovat Hrajeme Mefisto nebo Mefisto po našich velkých úspěších Nové skladby Sputniků!

E. Krečmar, Z. Homolová, J. Vraný

... Z KULTÚRNEHO ŽIVOTA

Odišiel a zanechal po sebe obrovský kus práce. Pre tých, čo prišli po ňom.

Na svoje tvrdenie má vždy úradné potvrdenie.

K čomu je treba viac odvahy: driapať sa ta, kde ešte nikto nebol, alebo ta, kde už niekto je?

Pozor! Ľudská malosť je čoraz väčšia!

Večný problém — ako držať zároveň krok s dobou i krok s človekom.

Tlak neverí, že jeho spojencom je ventil.

Na ohnutý chrbát sa ľahšie kladie.

Ako rozpoznáme, ktorý sud je prázdny, keď sa bojíme do nich tlčiť.

Ber do úvahy, že zprávy z prvej ruky sú už z druhej huby.

Adresná kritika: taká, po ktorej sa odtlačení zháňajú po tvojej adrese.

Nič nie je tak horúce, ako sa to uvarí. Ale dá sa to prihriať.

Mnohé výzvy už nie sú ani tak podnetné ako príslovečné.

Niekedy hľadáme kľúč aj tam, kde sme iba zabudli stlačiť kľučku.

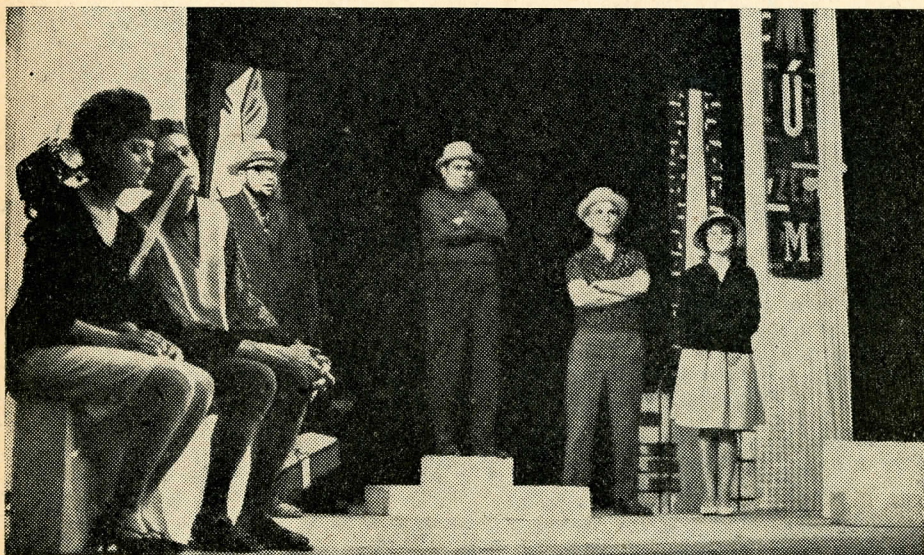
Neschopní bývajú všetkého schopní.

Dompienka: v mnohých prípadoch len lepšia forma skutočnosti.

Zostup býva omnoho ťažší, ako postup. Ale zato je rýchlejší.

Ak sa nám niečo nedarí, začíname hovoriť o dlhodobom procese.

Väčšinu prípadov odbavil mávnutím ruky. Mal v nej sekeru.

Soubor Calex ze Zlatých Moravců se zúčastnil Šrámkova Písku s pořadem Pazúry a pazúriky.
Foto Minc

Před svítáním

Na samém zlomku vteřiny zavěšena čeká tma,
stačí jen lehce otevřít oči a vytušíš, že přichází ráno.
I spáči již obracejí své tváře k oknům, i když nic netuší,
jejich řasy se chvějí vanoucím svitem.

Zatím je však tma. Tichá tma jako ve zvonu,
jemuž někdo uloupil srdce. Mlčí a houstne tichem.
Tíhou svírá kohoutům hrdla a čeká na vydechnutí země.
Už jenom okamžik a zvolna se zvedne ráno.

Zdeněk Janík

Několik útržků z kalendáře

Nad každým dnem klene se duha
jenomže někdy ji nevidíme
A berem si barvu po barvě
jako se páře čas

A najdem dny šedivé po starém jezevci
větrícím marně při zemi nějakou stopu

Jindy jsou jako krev když svléknem strach
Skáčeš v nich bláznivě jako pes v říkadle co neví proč
Prostě jen tak šťasten že jsi
V takový den má každá hodina na sobě bikiny
kratší a slibnější než ta co přijde

A jsou dny bílé jak šňůra na prádlo
na které visí moudrá noc
A paní sedmi hvězd tančících po nebi
při loutně z mandragory
dává ti hořící klín
abys v něm zasadil ohnivý strom
a dal dozrát časem jablkům v zahradě Hesperidek

A jsou dny modré a do lila
běžové z okru i zelené
A nad každým klene se duha

Jenomže někdy ji nevidíme

Když nejsou slova

Ve slabé chvílce můžeš slíbit
i moře
a budeš mít hrůzu z vnitrozemí
kde kromě upachtěné kapky
vzlykající na tváři
není než říční omílání kamenů

Můžeš se chlubit šarvátkami
rytíři polední
v nichž hlava nehlava
sekáš stínem
až do úplného rozplynutí meče

Cizí dech
řeč ti vrátí
až velký vůz znovu zapne dynamu.
a noc tě bude dohánět

Jeronym Janíček

Nokturno

Nedotýkáš se, neboť úzkost
i gestům stéká po zádech:
Čtyřnohé hlasy... pouhou slinou
prý vygumovat praskot hlav.
Leč k ránu slyšet každou pouští
potichu, táhle naříkat.

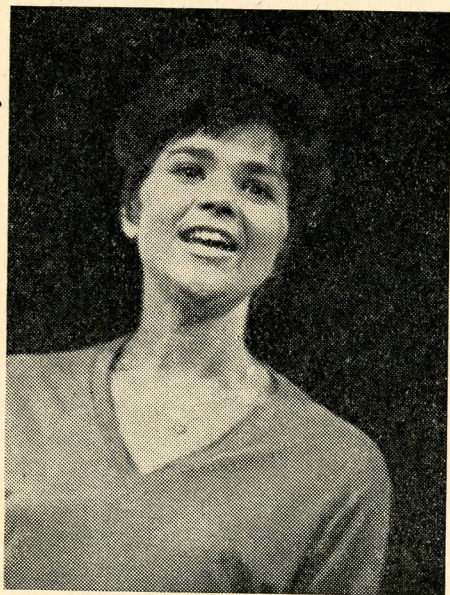
Ludmila Matějková

★ ★ ★

Nemáte pravdu když říkáte že neděle je nudná
je jako klidný potok kam chodí jen trpěliví rybáři
čekat na štěstí
Ráno je líné jak řeč přerušená zíváním
poledne — velká kuchyně která vydechuje výpary jídel
má zlatou barvu piva a teplo slunce
Nejveselejší jsou lidé
stáda šumějící řečí
úhledné dekorativní ukázkové zboží
Stále se pohybující barevné skvrny
Prohlízející se pávice a naškrobení kohouti
věčně zapadají a vycházejí
věčně cirkulují mezi dveřmi opatřenými známými nápisy
Neustále se hledají potkávají a zdraví
Dá se to nazvat koloběh lidí v přírodě
neboť přírodou dnes nazýváme město
Nemáte pravdu když říkáte že neděle je nudná

Na Srámkově Písku vystoupilo i pražské
Inklema a Košícké Divadielko Pod kopulou.
Foto Minc

Doporučujeme

Oldřich Wenzl: Yehudi Menuhin

repertoár malé scény

Ročník II, září 1964 — Vydává ministerstvo školství a kultury v nakladatelství Orbis, n. p., Praha 2, Vinohradská 46 — Redakce: Jiří Beneš [vedoucí redaktor], Pavel Bošek, Jaroslav Vedral — Redakční kruh: Jiří Bílý, Lubomír Dorůžka, Pavel Fiala, Vladimír Fux, Miloš Hercík, Jiří Chlíbec, Vladimír Justl, Miroslav Kovářfk, Vladislav Stanovský, Josef Škvorecký, Ivan Verner, Jan Votruba, Ivan Vyskočil — Grafická úprava Miloslav Fulín — Adresa redakce: Praha 1, Vinohradská 3; telefon 221054 — Tiskne Knihtisk, n. p., provozovna 2, Praha 2, Slezská 13 — Rozšiřuje Poštovní novinová služba, informace o předplatném podává a objednávky přijímá každá pošta i doručovatel; objednávky do zahraničí vyřizuje PNS, ústřední expedice tisku, odd. vývozu tisku, Praha 1, Jindřišská ul. 14 — Vychází jednou měsíčně, cena jednotlivého výtisku 2,50 Kčs. Toto číslo mělo redakční uzávěrku 20. srpna. F-12*41890

© Nakladatelství Orbis, n. p., 1964

Právo k provozování v časopise uveřejněných textů zadává jediné Čs. divadelní a literární
jednatelství (Dilia), Praha 2 — Nové Město, Vyšehradská 28; autorská práva autorů hudeb-
ních skladeb chrání Ochranný svaz autorský (OSA), Praha 6 — Bubeneč, Čs. armády 20

JUICE BLUES

Hudba: Petr Skoumal / Text: Jan Vodňanský

Město je mrtvé v odpoledním dusnu, u-sí-ná
i plechový ko-hout na věži. I já v tom dusnu zcela jistě usnu
a jenom juice mě mů-že osvěžit, a jenom juice, a jenom
juice, a jenom juice mě může o-svě-žit. U-sí-na-jí i
ry-by dole v řece, jako ten rybář co je ne-lo-ví, a kdy-by
jedna zabra-la mu přece, sotva ho vzbudí a on se ne-do-ví, že
město je mrtvé v odpoledním dusnu, u-sí-ná i plecho-vý
kohout na vě-ži a já v tom dusnu zcela jistě usnu
a jenom juice mě mů-že o-svěžit, a jenom juice,
a jenom juice, a jenom juice mě může o-svě-žit.
a jenom juice mě může o

Na 1. straně obálky

M. Adler a J. Hrubý v kabaretu Střelnice,
který uvedlo gottwaldovské Divadélko z pruhů,
na II. straně obálky

Helena Stáchová z pražského Divadélka V suterénu
v pořadu Pět pé (foto Sekal)

a na IV. straně obálky

Mincův záběr P. Veselého a L. Nekudy
z ostravského Divadélka Pod okapem

